

ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΜΕΛΩΝ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΚΑΛΟΣΚΟΠΙΩΝ ΠΑΡΝΑΣΣΙΔΑΣ «Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ»

Ἐκ δίδεται ἀνὰ δίμηνο

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ - ΓΡΑΦΕΙΑ: Γ' ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 18 — Τηλ. 5235.148

Ὑπεύθυνος γιὰ τὴ σύνταξη τῆς ὕλης: ΑΘΑΝ. ΜΑΛΕΒΙΤΣΗΣ: Σκρᾶ 60, Καλλιθέα - Τηλ. 9561.500

Ὑπεύθυνος σύμφωνα με τὸν νόμο ΠΑΚΗΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ, Τσάμη Καρατάσου 29

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗ

Ὑπάρχουν δημόσια ἔργα, ἐντυπωσιακὰ κτίρια, μεγάλοι δρόμοι, τσιμέντα, ἄσφαλτος, γυαλὶ καὶ σίδερο, μοντέρνα ὑλικά, τῆς ἐποχῆς μας, μετὰ τὰ ὁποῖα γέμισαν οἱ πόλεις μας, τὰ χωριά μας, τὰ σπίτια μας. Πίσω ἀπὸ τὰ ὑλικά αὐτὰ καὶ ἀπὸ τὴν μορφή μετὰ τὴν ὁποῖα ἐκδηλώνονται πολλές φορὲς χάνουμε τὸν ἑαυτὸ μας, τὴν προσωπικότητά μας, τὴν ἀγάπη μας γιὰ τὰ «ἔργα τοῦ ἀνθρώπου» καὶ μᾶς μένει ὁ ψυχρὸς φόβος γιὰ τὰ «ἔργα τῆς μηχανῆς». Ἔτσι, μερικὲς φορὲς νοιώθουμε σὰν ἓνα γρανάζι μιᾶς μεγάλης μηχανῆς ποὺ γεννιέται, μεγαλώνει καὶ πεθαίνει χωρὶς νὰ ἔχει τὸ χρόνο νὰ σκεφθῇ ἀπὸ ποῦ ἔρχεται, γιατί ἤλθε καὶ τί πρέπει νὰ κάνῃ.

Ὅλοι μας ἔχουμε δεῖ ὥραϊα χωριά καὶ βιοτόπους νὰ πεθαίνουν μετὰ τὴν εἰσβολὴ τῶν «ψυχρῶν» ὑλικῶν καὶ ὅσοι κρατήσαμε τὴν ἀνθρωπιά μας ἔχουμε τὸ κουράγιο νὰ ρωτᾶμε γιατί ἀνεβάσαμε τὸ βιοτικὸ μας ἐπίπεδο καὶ χάσαμε τὴν ἀγάπη μας γιὰ τὸν τόπο ποὺ ζοῦμε.

Τὸ χωριὸ μας, μετὰ τίς ἐλλείψεις του, χωρὶς τίς ἀνέσεις του, μεγαλωμένο, ὅπως μεγάλωσε μονάχο του, καὶ γηρασμένο ὅπως γήρασε μοναχό του, τὸ ἀγαποῦμε καὶ τὸ χαιρόμαστε σὰν ἓνα συμπαθητικὸ γέρο ποὺ τοῦ ὀφείλουμε τὴ ζωὴ μας. Ξαφνικὰ τὰ παιδιὰ καὶ τὰ ἐγγόνια λυπήθηκαν τὸν ταλαιπωρημένο γέρο καὶ πᾶνε νὰ τοῦ ἀγοράσουν καινούργια φορεσιά, νὰ τὸν πᾶνε στὸν κουρέα νὰ τὸν εὐπρεπίσουν, γιὰ νὰ εἶναι πιὸ ἀξιαγάπητος.

Ἡ ἱστορία αὕτῃ εἶναι μιὰ τυπικὴ διαδικασία ποὺ ἔχει γίνῃ σὲ πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, μετὰ ἀποτέλεσμα νὰ βγοῦν ἀπὸ τὰ χέρια τῶν πολιτισμένων παιδιῶν ὥραϊοι γέροι ντυμένοι μετὰ ἄβουλα φράγκικα ρούχα καὶ ξυρισμένοι σὰν Δημόσιοι Ὑπάλληλοι!

Τὰ χωριά ποὺ δέχτηκαν ἀπερίσκεπτα τὴν εἰσβολὴ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῶν νέων ὑλικῶν κατάντησαν ἀξιοθρήνητες γελοιογραφίες ἐλληνοευρωπαϊκῶν κατασκευασμάτων ποὺ δὲν θυμίζουν τίποτα ἀπὸ τὴν παλιά τους προσωπικότητα. Πῶς

νὰ ἀγαπήσεις τὸν ἀσφαλτοστρωμένο δρόμο καὶ τὴν τζαμαρία ποὺ ἔβαλαν γιὰ πρόσωση στὸ μαγαζὶ σὲ πλαίσιο ἀλουμινίου, ὅταν γιὰ σένα ὁ δρόμος τοῦ χωριοῦ ἦταν δεμένος μετὰ τὸ λίγο χορτάρι ποὺ φύτρωνε στὴν ἄκρη του μετὰ τὸ νερὸ ποὺ ἔτρεχε δίπλα στὸ αὐλάκι καὶ τὰ σπίτια τοῦ χωριοῦ ἐντανακλούσαν τὴ ζεστὴ ἀγάπη τῶν ἀνθρώπων ποὺ τὰ κατοικοῦσαν;

Ὑπάρχουν καὶ τὰ ἀντίθετα παραδείγματα. Πηγαίνετε στὸ Μέτσοβο γιὰ νὰ δεῖτε πῶς συνταίριαζον οἱ ἀσφαλτοστρωμένοι δρόμοι καὶ οἱ πλατεῖες, τὰ καλντερίμια καὶ οἱ πλάτανοι τῶν διακοσίων χρόνων μετὰ τὰ μοντέρνα ξενοδοχεῖα, χτισμένα ὅμως σὲ στύλ τῶν σπιτιῶν τοῦ περασμένου αἰῶνα.

Ποιά εἶναι ἡ διαφορὰ ἀνάμεσα στὰ Μέτσοβα, ποὺ δόξα τῷ Θεῷ ὑπάρχουν ἀκόμα ἀρκετὰ στὸ Πήλιο, στὴν Ἠπειρὸ καὶ σὲ μερικὰ μέρη τῆς Μακεδονίας καὶ τόσα ἄλλα μέρη ὅπου κανεὶς δὲν νοιάστηκε γιὰ νὰ κρατήσῃ τὴν παλιὰ παράδοση;

Ὅλες αὐτὲς οἱ μελαγχολικὲς σκέψεις γίνονται στὶς παραμονὲς κατασκευῆς μεγάλων ἔργων τοῦ χωριοῦ μας. Πίσω ἀπὸ τίς σκέψεις αὐτὲς κρύβεται ἡ ἀγωνία ποὺ μᾶς κατέχει μήπως ἐν ὀνόματι τῶν μοντέρνων δρόμων καὶ τῶν μοντέρνων ὑλικῶν θάψουμε τὸ γραφικὸ ρυάκι στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, πνίξουμε τίς ρίζες τῶν δένδρων στὶς πλατεῖες, ἀλλάξουμε τελείως τὴν προσωπικότητα τοῦ χωριοῦ μας.

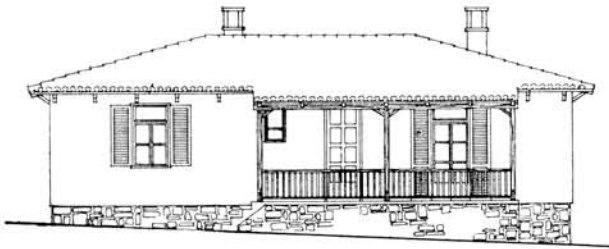
Ἐλπίζουμε ὅτι λάθη ποὺ ἐγίναν στὸ παρελθὸν (ὅπως ἡ τσιμεντόστρωση τῆς πλατείας τὴν ὥρα ποὺ σὲ ἄλλα χωριά ξηλώνουν τὰ τσιμέντα καὶ βάζουν πλάκες μετὰ χορτάρια ἀνάμεσά τους ἢ ἄλλες πρασινάδες) δὲν θὰ ἐπαναληφθοῦν τώρα καὶ ὅτι οἱ ἀρμόδιοι τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου θὰ ἔχουν τὴν πρόνοια νὰ ρωτήσουν μερικοὺς ὑπευθύνους γιὰ τὸ πῶς μπορούν νὰ κρατήσουν τὸ χωριὸ καθαρὸ καὶ περιποιημένο χωρὶς λάσπες καὶ κακομοιριές, ἀλλὰ πραγματικὰ χωριὸ καὶ ὄχι προάστιο μιᾶς μεγαλουπόλεως.

ΕΝΑ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΑΛΛΟΙΩΤΙΚΟ ΑΠΟ ΤΑ ΑΛΛΑ

Φέτος τὸ καλοκαίρι πολλὰ πράγματα ἄλλαξαν στὸ χωριὸ μας: Ὁ Θεὸς ἔεχασε νὰ δρέξει, οἱ νεώτεροι συγχωριανοὶ μας ἄρχισαν ξαφνικὰ νὰ παριστάνουν τοὺς περιοδεύοντες τουρίστες καὶ νὰ περνοῦν μόνο γιὰ μιὰ καλησπέρα ἀπὸ τὸ χωριὸ. Τὰ πανηγύρια καὶ τὰ

γλέντια ἔδωσαν θαυμάσιες εὐκαιρίες ἐπικοινωνίας γιὰ ὅσους ξέρουν νὰ τὰ χαίρονται Ἀξίζει νὰ σημειώσουμε ὅτι τὰ κλαρίνα τοῦ Κούπα στοῦ Βλάχου καὶ τοῦ Σκορδῆ στὸν Πολύκαρπο ξενύχτησαν τοὺς γλεντζέδες ὅλο τὸ τριήμερο τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς. Ἀρκε-

Ο ΞΕΝΩΝΑΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Ήταν μία ιδέα και την δημοσιεύουμε. Μας είπαν όνειροπόλους, «τέτοιες δουλειές δεν γίνονται με έράνους».

Και όμως όλα γίνονται, αρκεί να υπάρχει θέληση.

Το κράτος είμαστε έμεις. Ό ΕΟΤ είμαστε έμεις. Το Υπουργείο Έσωτερικών, ο Νομάρχης, οι Άρχες του τόπου είμαστε έμεις, ο άπλός, ο άνώνυμος, ο φιλότιμος λαός της Κουκουβίστας.

Σήμερα ο Σύνδεσμός μας δέχτηκε την υπόσχεση από τον σύμβουλο του Συνδέσμου μας κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΣΚΕΠΕΤΑΡΗ ότι θα συμμετάσχει στη δαπάνη ανέγερσης του Ξενώνα με 50.000 δρχ. Πρώτο «θύμα» της ωραίας ιδέας, πρώτος ιδεαλιστής που ξέρει ότι όσα έγιναν σ' αυτό τον τόπο δεν όφείλονται μόνο στους μεγάλους Έργετές του Έθνους, αλλά στους άπλους άνθρώπους.

Περιμένουμε τη συνέχεια.

Η ΜΠΑΡΜΠΕΣΗ ΝΑ ΔΙΑΤΗΡΗΘΗ ΩΣ ΜΝΗΜΕΙΟ

Οί ωραίες ιδέες πρέπει να τελειώνουν ωραία. Θερμά συγχαρητήρια σ' αυτούς που είχαν την ιδέα να συγκεντρώσουν το ποσό των δρχ. 16.150 για τη συντήρηση της θρύσης Μπαρμπέση. Άλλά πρέπει να προσέξουν ιδίως να μην κατασκευάσουν κάτι που θα θρίσκειται έξω από το τοπικό κλίμα, ένα άχαρο τσιμεντένιο κατασκεύασμα που δεν θα ταιριάζει στο περιβάλλον του χωριού. Η θρύση αυτή άποτελεί το μόνο μνημείο που σώζεται άπείραχτο από την παλιά Κουκουβίστα. Γι' αυτό επιβάλλεται να διατηρηθί και να γίνουν μόνον έργα συντηρήσεώς της για να μην πέσει ο τοίχος της. Το Κοινοτικό Συμβούλιο να προσέξει καλά για να μην καταστραφεί αυτή ή άνεπανάληπτη μνήμη των παλαιών χρόνων.

Τές βαπτίσεις έγιναν στον Άγιο Γεώργιο. Ό Σύνδεσμος έγκαινιάσε έργα που όμορφαίνουν το χωριό και άλλοι δωρητές ύποσχέθηκαν περισσότερα έργα, και το καλοκαίρι έκλεισε με δυσαρεστημένους και ευχαριστημένους, με τυχερούς και άτυχους.

Σε λίγο θα έλθει ο χειμώνας, μία εποχή με τα δικά της προβλήματα και τις δικές της χαρές. Άς μὴν ξεχνάμε ότι μονάχα στο χωριό μπορεί κανείς να νοιώσει το γύρισμα του χρόνου, τις άλλαγές της εποχής, τη σχέση του με τη φύση και το Θεό. Για όσους έχουν τη δυνατότητα να ξεκλέψουν κανένα Σαββατοκύριακο άς μὴν ξεχνούν ότι το χωριό τους περιμένει και θα περιμένει πάντα.

ΕΝΑΣ ΣΠΟΡΟΣ
ΠΟΥ ΔΕΝ ΧΑΘΗΚΕ

Είναι δυνατόν ένα παιδί δώδεκα χρόνων να κρατήσει ζωντανές τις άναμνήσεις του τριάντα σχεδόν χρόνων, να θυμάται το όνομα του δασκάλου που τον ύπυδέχθηκε, σάν κάηκε το σχολείο του χωριού του, να θυμάται τις πρώτες στιγμές που τον αντίκρυσε και τουδωσε το πρώτο τέστ άριθμητικής; Ό δάσκαλος, ιδιαίτερα στο χωριό μας και στον καιρό μας, ήταν ο μεγάλος σπορέας που κάθε μέρα «έσπερνε τον σπόρον αυτού», άδιάφορο αν ο σπόρος αυτός έπεφτε «έπί την πέτραν» ή σε γόνιμο χωράφι.

Τά παρακάτω λόγια γράφτηκαν από τον μαθητή εκείνο που ο κ. Α. Κασιός, δάσκαλος τότε στην Άμφίκλεια, τον ύποδέχτηκε σάν πρόσφυγα από την Κουκουβίστα και τον άγκάλιασε με άγάπη πνευματικού πατέρα.

Τά χρόνια πέρασαν και ο σπόρος έδωσε τους καρπούς του, ο μαθητής εκείνος έκδίδει σήμερα το Δελτίο μας και με ιδιαίτερη χαρά δημοσιεύει το γράμμα του δασκάλου, που με το δίκιο του δεν θα θυμάται τις μικρές λεπτομέρειες αυτής της ιστορίας.

Άμφίκλεια 29 Αυγούστου 1977

Πρός το Διοικητικό Συμβούλιο

Συνδέσμου Καλοσκοπιτών «Η Άγία Τριάς»

Ά θ ή ν α ς

Άγαπητοί μου,

Με το γράμμα μου έρχομαι, πρώτα να ευχαριστήσω κείνον που είχε την καλωσύνη να με φέρει στη μνήμη του και να μου στείλει δυο τεύχη «Η ΚΟΥΚΟΥΒΙΣΤΑ» που με συγκίνησε τά δέχτηκα, έπειδή σάν ίερουργός της Παιδείας άναφα ένα μικρό φωτάκι κι έγώ στο Σχολείο σας σ' ένα έλάχιστο διάστημα που ύπηρετήσα στο χωριό σας στα 1935.

Ύστερα έρχομαι να σάς συγχαρώ για την άρτια εμφάνιση του Δελτίου σας, την πλούσια και γεμάτη από πατριωτική φλόγα ύλη του που την θερμαίνει και την κάνει πιο χαρούμενη και νοσταλγική ή άνάμνηση των παραδοσιακών σας έθιμων.

Και τελευταία, έρχομαι να εύχηθώ πλήρη επιτυχία στους σκοπούς του Συνδέσμου σας που ύπηρετούν την πίστη για το καλό και την πρόοδο της Κουκουβίστας που ή ξεχωριστή όμορφιά της και ή γεμάτη από θλάση φύση της της δίνουν μια ιδιαίτερη χάρη και αίχμαλωτίζει και μαγεύει τον κάθε έπισκέπτη.

Ίδιαίτερα θα χαρώ αν μάθω το όνομα του άποστολέα για να τον ευχαριστήσω προσωπικά.

Φιλικώτατα

ΑΘΑΝ. ΚΑΣΣΙΟΣ

Συν)χος Δάσκαλος

Τυπογραφική επιμέλεια:

ΦΙΛΙΠΠΟΣ Ι. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΣΑΜΑΡΑΔΕΣ

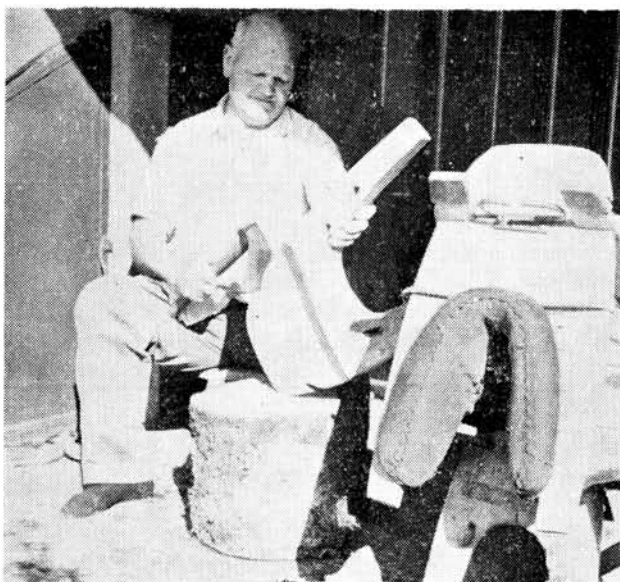
Οί Γεώργιος Μαλιθίτης και 'Αθαν. Α. 'Αλεξίου είναι δυο πασίγνωστοι στην περιοχή μας τεχνίτες πού, ύστερα από μιὰ σωστή επανάσταση στην παραδοσιακή τέχνη του σαμαρά και του πεταλωτή, κατάφεραν νά σταδιοδρομήσουν στο χωριό και νά γίνουν γνωστοί σ' όλα τὰ χωριά τῆς περιοχῆς μας. Κα' οί δυό τους μαθήτευσαν τὴν τέχνη του σαμαρά κοντὰ σὲ πεπειραμένους τεχνίτες τῆς "Αμφισσας ὅπου ἐργάστηκαν σὰν καλφάδες ἀπὸ τέσσερα περίπου χρόνια ὁ καθένας.

Πολλὰ ἀπὸ τὰ νέα παιδιά πού οί γονεῖς τους τοὺς ἔμαθαν νά ἔχουν φιλοδοξίες γιὰ κάποιο πανεπιστημιακὸ δίπλωμα ἢ ἡ τηλεόραση τοὺς μεταφέρει συχνὰ στὸν ψεύτικο παράδεισο τῆς Κόκα-Κόλα, ἀσφαλῶς κουνοῦν τὰ κεφάλια τους μὲ λύπηση καὶ ἴσως μὲ ἔπαρση (παρ' ὅλο πὺ δὲν ἔχουν δεῖ ἀκόμα τὴν πόρτα

τοῦ Πανεπιστημίου) καθὼς ἀκοῦν τὸ ἀμόνι καὶ τὸ σφυρί ἢ βλέπουν τοὺς συγκινητικούς τετράποδες πελάτες τὴν ὥρα πὺ τοὺς περνοῦν τὰ πέταλα.

"Υστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ἂν αὐτὲς οί τυπωμένες γραμμὲς μένουν σὲ κάποιο συρτάρι, μερικά ἀπὸ τὰ παιδιά αὐτὰ, ἄνδρες τότε, θὰ καταλάβουν πόσο πέρασαν ἔξω στὶς ἐκτιμήσεις τους.

Οί Γεώργιος Μαλιθίτης καὶ 'Αθαν. Α. 'Αλεξίου εἶναι οί τελευταῖοι μιᾶς σπουδαίας γενιᾶς μαστόρων πὺ ὅταν φύγουν, θὰ ἀφήσουν ἓνα μεγάλο κενὸ καὶ πὺ οί διάδοχοί τους — ἂν ὑπάρξουν — θὰ εἶναι τότε περιζήτητοι γιὰτὶ ἡ συμβίωσή μας μὲ τὰ ζῶα πὺ ἐξυπηρετοῦν δὲν πρόκειται νά ἐξαλειφθῇ ποτὲ ἔντελως ἀπὸ τὸ μοτοποδήλατο καὶ τὸ τρακτέρ.

Ο ΥΦΥΠ. κ. ΑΘ. ΓΚΕΛΕΣΤΑΘΗΣ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΑΣ

Στὶς 12 Αὐγούστου πέρασε ἀπὸ τὸ χωριὸ ὁ Ὑφυπουργὸς Ἑσωτερικῶν κ. Γκελεστάθης συνοδευόμενος ἀπὸ τὸ Νομάρχην κ. Ἀσίμη καὶ τὸ Διευθυντὴ Τεχνικῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Νομαρχίας.

Στὴ σύντομη παραμονή τους συναντήθηκαν μὲ τοὺς προέδρους τῆς Κοινότητος καὶ τοῦ Συνδέσμου, καθὼς καὶ μὲ τὰ μέλη τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου καὶ πολλοὺς χωριανούς. Ἐνημερώθηκαν γιὰ τὰ ἐκκρεμῆ ζητήματα τοῦ χωριοῦ καὶ χορήγησαν 50.000 δρχ. γιὰ τὴν ὁλοκλήρωση τοῦ Νεκροταφείου καὶ 50.000 γιὰ τὴν περιποίηση τοῦ χώρου στὸν ἥρωα τοῦ '21 Μῶρη Παπαντριά. Ἐπίσης συνέστησαν στὴν Κοινότητα νά ὑποβάλει δικαιολογητικὰ γιὰ τὴν χορήγηση ἀτόκου δανείου 500.000 πὺ νά χρησιμοποιηθῇ γιὰ τεχνικὰ ἔργα τοῦ χωριοῦ. Ἐπίσης μᾶς χορήγησε 150.000 γιὰ δρόμους τοῦ χωριοῦ.

Τόσο τὸ Δελτίο μας ὅσο καὶ τὰ μέλη τοῦ Συνδέσμου μας εὐχονται νά ἐκλεγεί ὁ κ. Ὑφυπουργὸς καὶ στὶς προσεχεῖς ἐκλογές ὥστε νά ὑπολογίζουμε πάλι στὴν συμπαράστασή του.

ΨΗΣΤΑΡΙΑ

ΒΑΣ. ΧΑΜΗΛΟΣ & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ 30 - ΚΟΛΩΝΟΣ

"Όσοι δὲν μποροῦν νά ἐπισκέπτονται τακτικὰ τὴν Κουκουβίστα γιὰ νά ἀπολαύσουν τίς γευστικές της ἀρετές, μποροῦν νά κάνουν λίγα χιλιόμετρα μέσα στὴν Ἀθῆνα καὶ νά βρεθοῦν σὲ μοναδικὴ Κουκουβιστιανὴ ἀτμόσφαιρα στὴν Ταβέρνα τῆς οἰκογενείας Χαμηλοῦ, πὺ φέτος ἔχει ἀνακαινισθῇ καὶ ἐπεκταθῇ. Ἐκεῖ θὰ βροῦν νόστιμο κοκορέτσι, σπληνάντερο, ἔξοχικό, ψητὸ σούθλας καὶ τὴν καλύτερη ρετσίνα τῆς Ἀττικῆς. Πάνω ὅμως ἀπ' ὅλα θὰ βροῦν τὴ ζεστὴ περιποίηση ἀπὸ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας Χαμηλοῦ.

ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Τ. ΚΟΛΙΑ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Με τή συμπλήρωση 4 χρόνων από τον θάνατο του αείμνηστου καθηγητή Γ.Τ. Κόλια το Δελτίο μας θεωρεί υποχρέωσή του να θυμίσει, ιδιαίτερα στους νέους που λιγότερο τον ήξεραν, την προσωπικότητα του καθηγητή για τον οποίο είχαμε γράψει στο Δελτίο μας αριθμός 2.

Η προκοπή του Γ.Τ. Κόλια ως αποτέλεσμα για πολλούς φωτεινό παράδειγμα και η ανάμνηση της προσφοράς του στην «Ελληνική Ιστορία» ως είναι το μεγαλύτερο μνημόσυνο γι' αυτόν.

Με την ευκαιρία δημοσιεύουμε επιστολή της συζύγου του Ματρίτσας Γ. Κόλια.

‘Αγαπητή μου «Κουκουβίστα»,

Θά ήθελα και εγώ με τη σειρά μου να γράψω κάτι από τις τόσες αναμνήσεις μου που αφορούν το ωραίο και αγαπημένο μας χωριό.

Κουκουβιστιανή δεν είμαι και ούτε έχω καμιά σχέση με θουνά, μιά και είμαι νησιώτισσα. Όμως, ο μακαρίτης ο άνδρας μου, που λάτρευε τόσο τη γενέτειρά του, μου μετέδωσε αυτή του την αγάπη γι' αυτήν.

Λάτρευε και καμάρωνε για το χωριό του. Αυτά δε τα τελευταία χρόνια που εξελίχθηκε τόσο, ήταν όλο υπερηφάνεια γι' αυτό. Για σκέψου, αλήθεια, με πόσο καμάρι θα μιλούσε στους φίλους του για σένα!

Έχουν περάσει κιόλας τέσσερα χρόνια από τότε που έφυγε τόσο αναπάντεχα ο Γιώργος. Τώρα, στις 17 Αυγούστου, πάτησε τα πέντε!! “Ας είναι αυτή η ανάμνηση (από τις τόσες που έχω από το χωριό) ένα είδος μνημοσύνου του.

Όταν παντρευτήκαμε και φύγαμε για τη Θεσσαλονίκη, οι πρώτοι άνθρωποι που γνώρισα εκεί ήταν η οικογένεια Μαλιθίση (Σούπα). Σ' αυτήν την εξαιρετική οικογένεια πηγαίναμε πάρα πολύ συχνά. Από εκεί άρχισε η επιθυμία μου να γνωρίσω την Κουκουβίστα. Πόσες ιστορίες δεν άκουγα από τα στόματα του ανδρός μου και του μακαρίτη του Νίκου!

Στην αρχή, ήταν αδύνατο να καταλάβω τον Νίκο και μερικούς άλλους χωριανούς που σύναζαν εκεί. Θες ή ρουμελιώτικη προφορά τους, θες ή γρηγοράδα που μιλούσαν, κουραζόμουν να τους παρακολουθήσω και όλο ζητούσα από τον άνδρα μου να μου εξηγή. Σιγά - σιγά όμως τα κατάφερα.

Τώρα, ήθελα πλέον να γνωρίσω και εγώ αυτό το χωριό και τους ανθρώπους του. Μεγαλωμένη σε νησί, δεν είχα διασχίσει ποτέ ύψηλο θουνό. Έφθασε λοιπόν μία προπαραμονή της Παναγίας, όταν με ένα αυτοκίνητο του εξαδέλφου μας Μιλτιάδη ‘Αδάμ θά ανεβαίναμε από την ‘Αθήνα στο χωριό.

Το αυτοκίνητο αυτό ήταν γεμάτο από τρόφιμα και ανθρώπους. Τώρα που το σκέπτομαι άπορώ, πώς με εκείνους τους δρόμους τότε, με τέτοιο αυτοκίνητο και με τόσο φορτίο φθάσαμε γεροί.

‘Εμένα, σαν νύφη του χωριού και σαν εξαδέλφη, ο Μιλτιάδης με έβαλε και κάθισα εμπρός πλάι στον οδηγό (Μήτσο Κυρίτη) και σε κείνον. ‘Αφού ταξιδέψαμε μερικές ώρες όμαλά, άρχισε η ανηφόρα. Κάποτε ρώτησα τον Μιλτιάδη: —Πού θά πάμε; Φαίνεται από δω το χωριό; Γέλασε ο Μιλτιάδης και μου είπε: —‘Από τώρα; Βλέπεις εκείνο το θουνό; Τό άλλο από πίσω; Τό άλλο το πιο ψηλό; “Ε, πίσω από αυτό θά πάμε. —Χριστέ και Παναγία! είπα εγώ. Νόμισα πως

ήταν κάτι ακατόρθωτο. Πώς ήταν δυνατό να σκαρφαλώσει το αυτοκίνητο σ' αυτά τα πανύψηλα θουνά, και μάλιστα μέσα σε ώρες που εγώ νόμιζα ότι θά χρειάζονταν μέρες;

Και όμως! ‘Αγκομαχώντας το αυτοκίνητο, μουσκεύοντας ο Μήτσος Κυρίτης στον ιδρώτα, κρατώντας εγώ την αναπνοή μου από φόβο και δέος, φθάσαμε στο μαγευτικό χωριό, την Κουκουβίστα.

Ήταν θαύμα το τοπίο. Ήταν υπέροχο! Ήταν ένα κομμάτι από “Άλπεις. Έγώ όμως ακόμα δεν μπορούσα να πιστέψω ότι έφθασα εκεί πάνω. Έπρεπε να μάθουν οι δικοί μου στο νησί το επίτευγμά μου. Δεν έβλεπα την ώρα να πάρω χαρτί και μολύβι στο χέρι, να τους το γράψω. Την ίδια κιόλας μέρα το θράδυ θυμάμαι, τους έγραφα αρχίζοντας: «‘Αγαπημένοι μου, είναι αδύνατο να φαντασθώ αυτή τη στιγμή που σās γράφω που θρίσκομαι και τί θουνά πέρασα για να φθάσω εδώ πάνω»!

Αυτή ήταν λοιπόν η πρώτη μου επαφή με το μαγευτικό χωριό μας, που τόσο νοστάλγησα και αγάπησα μά που ακόμα δεν μπορώ να αντικρύσω...

Κλείνοντας τις αναμνήσεις μου αυτές, στέλλω δια των στηλών σου μικρή μου έφημερίδα, ένα θερμό χαιρετισμό σε όλους τους αγαπητούς μου χωριανούς μαζί με την αγάπη μου και τους ευχαριστώ για την αγάπη που έδειχναν πάντα στο μακαρίτη τον άνδρα μου και σε μάς την οικογένειά του.

Σ' ευχαριστώ για τη φιλοξενία

Σμαράγδα - Μαρίτσα Γ. Κόλια

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΣ ΔΡΟΜΩΝ

‘Από τις έφημερίδες και τα δελτία ενημερώσεως που μάς στέλνει το Γραφείο του ‘Υφυπουργού κ. Γκελεστάθη, πληροφορούμαστε για το μεγάλο προσωπικό του ενδιαφέρον στα θέματα των πιστώσεων για δρόμους. ‘Ανεξάρτητα από την προεκλογική περίοδο που περνάμε και την πολιτική τοποθέτηση του καθενός, κανένας καλόπιστος συγχωριανός μας δεν μπορεί να αγνοήσει το προσωπικό ενδιαφέρον του κ. Γκελεστάθη για το οποίο όλοι τον ευχαριστούμε.

‘Υπάρχει βέβαια ένα μικρό πρόβλημα το οποίο ίσως δημιουργήθηκε από κακές εισηγήσεις του περιβάλλοντος του κ. ‘Υφυπουργού. Πρόκειται για την ανεπιτυχή ιεράρχηση των αναγκών σε δρόμους. Τά εκατομμύρια που δόθηκαν για την επίσκεψη της οδοῦ Καστριωτίσης—Βρίζες δρχ. 5.000.000, για τη διαμόρφωση Καλοσκοπής — Σκλήθρου — Οίνοχωρίου — Οίτης δρχ. 2.000.000, για την επίσκεψη Καστελλίου—Οίνοχωρίου δρχ. 4.000.000 θά έπρεπε να δοθούν για την κατασκευή της κεντρικής αρτηρίας που ένώνει το χωριό με το 51 ή τουλάχιστον να μὴν άγνοηθῇ τελείως αυτή η φυσική μας διέξοδος.

Είναι σά να μάς χαρίζουν καπέλλο πρὶν μάς χαρίσουν παπούτσια.

Ίσως πρέπει ο κ. ‘Υφυπουργός να γνωρίζει ότι μερικοί κουτσομπολεύουν και υποστηρίζουν ότι αυτός ο προγραμματισμός έγινε για να εξυπηρετούνται οι έταιρείες εκμεταλλεύσεως μεταλλείων.

Ο ΧΛΟΕΡΟΣ ΤΟΠΟΣ

Στις 15 Αυγούστου 1977 ἡ Ἐκκλησία εὐλόγησε τοὺς σκοποὺς τοῦ Συνδέσμου γιὰ τὴν περιποίηση τοῦ χώρου τοῦ Νεκροταφείου. Τὴν ἐκδήλωση ἐτοίμασαν ὅλοι σχεδὸν οἱ χωριανοί, ἐκτὸς ἀπὸ ἐκείνους πού τὸ θεώρησαν γρουσουζιά καὶ τοὺς εὐχόμεστε μακροημέρευση.

Στὴν ἐκδήλωση μίλησε ὁ πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου μας Ἰλθαν. Μαλιδίτσης καὶ εἶπε:

Αἰδεσιμώτατε,

Κύριε Πρόεδρε,

Ἀγαπητοὶ συγχωριανοί,

Ἀπὸ τὴν ἀρχαία ἐποχὴ μέχρι σήμερα μιὰ παράδοση, ξεχωριστὴ ἀπὸ τίς ἄλλες, μᾶς κάνει νὰ ξεχωρίζουμε ἀπὸ τοὺς ἄλλους λαοὺς τῆς γῆς: Ἡ τιμὴ στοὺς νεκροὺς μας.

Τὸ νὰ τιμᾷ κανεὶς τοὺς νεκροὺς ἀποτελεῖ ἓνα μεγάλο δείγμα πολιτισμοῦ, ὑψηλῆς αἰσθηματικῆς καὶ ἀνιδιοτελοῦς προσφορᾶς, ἀφοῦ ἀπὸ τοὺς νεκροὺς δὲν περιμένουμε καμιά ἀνταπόδοση. Καὶ ὅμως ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες τιμούσαμε πάντα τοὺς νεκροὺς μας καὶ χρησιμοποιούσαμε μιὰ εἰδική λέξη γιὰ νὰ περιγράψουμε τὸν τόπο ὅπου τοὺς ἀποθέταμε γιὰ τελευταία φορά τὴ λέξη: μνήμα ἢ μνημεῖο.

Αὐτὴ ἡ λέξη εἶναι σχεδὸν ἴδια μὲ τὴ μνήμη, δηλαδή τὴ θύμησι. Μὲ ἄλλα λόγια, δὲν διώχνουμε ἀπὸ τὴ μνήμη μας αὐτοὺς πού μᾶς ἔφυγαν καὶ στολίζουμε τὸν τόπο ὅπου τοὺς ἀφίνουμε γιὰ νὰ μὴν ξεχνᾶμε τὴν παρουσία τῆς ψυχῆς τους ἀνάμεσά μας.

Αὐτὸς ὁ τόπος πού ἐγκαταλείνουμε σήμερα θὰ δεχθῇ τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων πού ἔζησαν ἢ θὰ ζήσουν στὸ χωριό μας, σὲ μιὰ στερνὴ συναδέλφωση, ἐνῶ ἡ ψυχὴ τους θὰ θρίσκει σὲ ἄλλους τόπους πνευματικούς, σὲ τόπους χλοερούς καὶ ἀναπαύσεως, ὅπου θὰ τοὺς ἔχει ἐγκαταλείψει κάθε ὁδὺν καὶ στεναγμός.

Γιὰ ἓνα χωρὸ σὰν κι' αὐτόν, δὲν τελειώνει ποτὲ ἡ μέριμνα, ἡ συντήρηση καὶ ἡ βελτίωση. Καθένας ἀπὸ μᾶς ὀφείλει νὰ νοιώθῃ ὡς καθῆκον τοῦ τὴν ὑποχρέωση νὰ συμβάλῃ ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἐξῆς στὴ συντήρηση καὶ καλλιτέρευση αὐτοῦ τοῦ ἱεροῦ χώρου προετοιμάζοντας ἔτσι γιὰ νὰ δεχθῇ καὶ τὸν ἴδιο κάποτε μὲ εὐπρέπεια.

Ἡ προσπάθεια πού κατέληξε σ' αὐτὸ τὸ ἔργο τιμᾷ ὅλους πού βοήθησαν μ' ὅποιοδήποτε τρόπο νὰ πραγματοποιηθῇ. Τέτοιες προσπάθειες θὰ ἀποτελοῦν φωτεινὰ παραδείγματα πρὸς μίμηση.

Φωτογραφία ἀπὸ τὴν ἐκδήλωση πού ἔγινε μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἀποπεράτωσης τῶν ἔργων τοῦ νέου Νεκροταφείου τῆς Κουκουβίστας.

Ο ΤΥΠΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΤΟΝ ΤΥΠΟ

Πολλές φορές ακούμε να εκτοξεύονται κατηγορίες εναντίον του Τύπου, ότι διαστρέφει την αλήθεια ή υποστηρίζει τα διάφορα πολιτικά ή οικονομικά συμφέροντα ωρισμένων κύκλων που τον στηρίζουν. Λένε ότι ο Τύπος δημιουργεί τη δική του αλήθεια όπως την θέλει. Ξέρει να κάνει απόκρυψη της πραγματικότητας. 'Αλήθεια και μόνο «για τον τύπο» (δηλαδή για να λέμε ότι ασκεί το λειτουργημά του) μεταφέρει που και που μερικές ειδήσεις.

Δεν είμαστε πολιτικοί ή κοινωνιολόγοι για να παίρνουμε θέση στα θέματα αυτά. Είμαστε απλοί άνθρωποι με καθημερινά πεζά προβλήματα, που στη δική μας κλίμακα αξιών μας φαίνονται μεγάλα. Έτσι, απελπισμένοι, απευθυνθήκαμε στον Τύπο για το πρόβλημα του χαλασμένου τηλεφωνικού πίνακα του χωριού μας. Και νά ή ευχάριστη έκπληξη. Χωρίς να εκπροσωπούμε κανένα συμφέρον, χωρίς να ανήκουμε σε κάποια συγκεκριμένη παράταξη, όλες οι εφημερίδες, αντιπολιτευόμενες και συμπολιτευόμενες, δημοσίευσαν με ιδιαίτερη συμπάθεια την επιστολή-έκκληση.

Μάλιστα, η «Ακρόπολις» την δημοσίευσε με το εξής σχόλιο που το δημοσιεύουμε σε κλισέ.

Μια καλή ιδέα

Η ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ Καλοσκοπή της Γραδιάς είχε ένα τηλεφωνικό κέντρο που χάλασε τον περασμένο 'Ιούνιο κι' άκόμα δεν έχει επισκευασθή. Αισθάνεται έτσι απομονωμένη από τον υπόλοιπο κόσμο κι' ανίσχυρη να αντιμετωπίσει τυχόν επείγοντα περιστατικά της. «Τί μπορεί να κάνει κανείς για να συγκινήσει τους ρμοδίους του ΟΤΕ;» μάς ρωτά ο Σύλλογος Καλοσκοπιτών. Και προσθέτει: «Κάποιος από μάς είχε την ιδέα να φιλοξενήσουμε τον προϊστάμενο του ΟΤΕ Στερεάς Έλλάδος και να τον άρρωστήσουμε για να δη τί σημαίνει να μη μπορείς να επικοινωνήσεις με τον άλλο κόσμο». Δεν γνωρίζουμε αν πραγματοποιήσαν οι Καλοσκοπότες το σχέδιό τους. Μας έδωσαν όμως μια καλή ιδέα. Νά υποχρεώνονται οι άρμεδίοι κατά καιρούς να ζούν υπό τις ίδιες συνθήκες που ζή ό κοσμάκης όταν ένα πρόβλημά του που ανάγεται στον τομέα της ευθύνης τους δεν αντιμετωπίζεται. Μόνο έτσι θα μπορούσαν να συνειδητοποιήσουν τί στοιχίζει κάποια παράλειψη ή όλιγωρία τους.

ΚΑΙ Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΤΟΥ Ο.Τ.Ε.

Κύριε Διευθυντά,

*Αναφερόμενοι σε έπιστολή άναγνώστου σας που δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα σας της 15.9.77, με τίτλο «Διά τους άρμοδίους του ΟΤΕ», σας πληροφορούμε τα ακόλουθα:

Στις τηλεφωνικές έγκαταστάσεις αλλά και στο δίκτυο του χωριού Καλοσκοπή Γραδιάς παρουσιάστηκε θλάση στις 22.8.77. Η έκταση της θλάθης επέβαλε την μετακίνηση και δευτέρου συνεργείου, καθώς επίσης και την αντικατάσταση έξαρτημάτων τα όποια δέν είναι δυνατόν να υπάρχουν σε όλες τις περιοχές. Το αποτέλεσμα ήταν ή θλάθη να τακτοποιηθή στο σύνολό της την 28.8.77.

Πρέπει όμως να σημειωθεί πως στο διάστημα αυτό (22—28.8.77) λειτουργούσε κανονικά το χειροκίνητο κύκλωμα του Τηλεπ. Πρακτορείου Καλοσκοπής και κατά συνέπεια κανένα πρόβλημα δέν υπήρχε για την τηλεφωνική έξυπνρέτηση τουλάχιστον των έκτάκτων άναγκών, πολύ δέ περισσότερο δέν υπήρξε θέμα τηλεφωνικής άπομόνωσης του χωριού που άναφέρει ό έπιστολογράφος σας.

Με τιμή

Κ. ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

Προϊστ. Συγκρ. Κεντρ. Στερ. Έλλάδος

ΦΩΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΝΑΒΙΣΤΡΑ

*Όταν διαβάζουμε για τις μεγάλες πυρκαγιές που έχουν καταστρέψει τεράστιες δασικές έκτάσεις της πατρίδας μας, όλοι έχουμε την τάση να σκεφτόμαστε πως κάτι τέτοιο δέν μπορεί λογικά να συμβή στην αούλή μας ή στο χωράφι μας καθώς μάλιστα ποτέ δέν είχαμε ζήσει την άγωνία και τον τρόμο της πυροκαγιάς.

Νά, όμως, που ήρθε ή πρώτη είδοποίηση. Από μεγάλη τύχη ή προειδοποίηση αυτή δέν προκάλεσε ιδιαίτερα σημαντική ζημιά όσο θα μπορούσε να προκαλέσει, άφού όλοι ξέρουμε ότι για μια μεγάλη πυρκαγιά άρκει ένα μικρό σπύρτο. Το κακό έγινε.

*Όλοι βοήθησαν με την ψυχή τους για να άποτραπή. Ένα μεγάλο εύχαριστώ όφείλουμε ειλικρινά σε όλους όσους βοήθησαν, στους χωριανούς μας, τους εργάτες της εταιρείας Σκαλιστήρη, τη χωροφυλακή, τη Δασική ύπηρεσία και τόσους άλλους που έσπευσαν να βοηθήσουν στην κατάσβεση της φωτιάς.

*Ακόμη πρέπει κανείς να εύχαριστήσει όλους που αντιμετώπισαν το πρόβλημα και συγκράτησαν τα πνεύματα και προσπάθησαν να διευκολύνουν τη θέση του υπαίτιου άφού το κακό έγινε που έγινε.

Και τώρα το μάθημα τό πήραμε. Μήν τύχει ποτέ ή μεγάλη συμφορά να μάς επισκεφθή με πιό άγριες διαθέσεις ό Θεός της φωτιάς. Θα είμαστε άσυγχώρητοι αν δέν έχουμε πάρει τα μέτρα μας, αν ή προειδοποίηση δέν έπιασε τόπο, αν δέν μάθουμε στα παιδιά μας τις κακές πλευρές της φωτιάς μαζί με τις μεγάλες ευεργεσίες της.

ΝΕΑ ΜΕΝΙΑ

Για να υπάρχει διάλογος πρέπει να υπάρχει και αντίλογος. Όταν όλοι συμφωνούν, τότε δεν υπάρχει προκοπή.

Με το πνεύμα αυτό πρέπει να υποδεχθούμε τις συζητήσεις και τα αιτήματα των νέων μας, που φέτος το καλοκαίρι ήταν μια ζωντανή παρουσία στο χωριό.

Το Δελτίο μας πιστεύει ότι ο Σύγδεσμος πρέπει να μεριμνήσει ειδικά για τα αιτήματα των νέων μας και να αντιμετωπίσει το ένδεχομένο δημιουργίας ειδικών εκδηλώσεων για τους νέους μας.

Στη συνέχεια δημοσιεύουμε περιγραφή από τις φετεινές εκδηλώσεις της νεολαίας μας και μια πρόσκληση όπως μας τα έστειλαν τα ίδια τα παιδιά μας.

Η δραστηριότητα της νεολαίας της Κουκουβίστας το φετεινό καλοκαίρι ήταν σημαντική.

Στις 30 Ιουλίου δόθηκε ο πρώτος ποδοσφαιρικός αγώνας με αντίπαλο τη γειτονική ομάδα της Παύλιανης. Ο αγώνας έληξε με νικήτρια την ομάδα του χωριού μας με 3—2. Σκόρερς της ομάδας μας οι Μπουρτζάλας Γιώρ. (2) και Γιάν. Άλεξίου.

Μετά από μια βδομάδα έγινε η δεύτερη συνάντηση με την ομάδα της Παύλιανης και με αποτέλεσμα 6—2 υπέρ της ομάδας μας. Σκόρερς οι Μπουρτζάλας Γ. (2), Άλεξίου Γ., Δούσης, Λεωτ., Μουστάκας Γ. Η συνέχεια των δύο αυτών συναντήσεων ήταν η συνάντηση στις 18.8.77 με την ομάδα της Πανουργιάς. Μετά από δραματικό και επεισοδιακό αγώνα εξαιτίας της μεροληπτικής σε θάρρος μας διαιτησίας το τελικό αποτέλεσμα διαμορφώθηκε σε 5—5 (ήμιχρονο 4—0 υπέρ της ομάδας μας). Δυστυχώς όλοι οι αγώνες έγιναν στις Βρύζες κι έτσι δεν μπόρεσαν όλοι οι συγχωριανοί μας να παρακολουθήσουν τους αγώνες. Και αυτό γιατί το γήπεδο του χωριού μας ήταν ακατάλληλο εξαιτίας της άδιαφορίας των αρμοδίων.

Εκτός από τις ποδοσφαιρικές συναντήσεις έγιναν και δύο ημερήσιες έκδρομες σε γραφικές τοποθεσίες των θουνών μας, Τράκα και Άρθανιτόρεμα. Στην πρώτη έκδρομή που έγινε στην Τράκα απολαύσαμε για λίγες ώρες και ζήσαμε τη ζωή των ανθρώπων του θουνού. Απολαύσαμε το παγωμένο νερό, το ψητό κρέας κάτω από τον ήχο των κούδουνιων των προβάτων.

Στη δεύτερη έκδρομή, πηγαίνοντας με την προώθηση να περάσουμε αξέχαστες στιγμές, βρεθήκαμε σε ένα περιβάλλον που κάθε άλλο παρά τη φύση του θουνού θύμιζε. Το ύπεροχο περιβάλλον που συναντούσε κανείς πριν από λίγα χρόνια έχει καταστραφεί στο θωμό της προόδου του τεχνικού πολιτισμού. Πήγαμε να αναπνεύσουμε λίγο καθαρό αέρα κι αναπνεύσαμε τα καυσαέρια και τη σκόνη των φορτηγών του κ. Σκαλιστήρη.

Παρ' όλ' αυτά, οι έκδρομες αυτές θα μας μείνουν αξέχαστες. Αυτόι που πήραν μέρος ήταν: Βίκυ και Γιάννης Άλεξίου, Λάμπρος Άχλαδάς, Λευτέρης Δούσης, Τασούλα και Νικολέττα Κυρίτση, Γιώργ. Μουστάκας, Γιώργ. Μπουρτζάλας, Καίτη Πλατάνα, Έφη

Τσιρώνη, Άγγελική Τσόχλα, Εύθύμιος και Απόστολος Χαμηλός.

Υ.Γ. Κάτι που στενοχώρησε όχι μόνο εμάς τη νεολαία, αλλά και αυτούς που ήρθαν να περάσουν λίγο καιρό ξένοιαστα, ήταν η έλλειψη νερού. Ένω τρέχουν άφθονα νερά απ' τις πολυάριθμες πηγές της περιοχής, εμείς δεν έχουμε να πιούμε. Άς έχουν γνώση οι υπεύθυνοι.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ — ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Εμείς τα νέα παιδιά του χωριού, στην προσπάθειά μας για μια πλατύτερη γνωριμία μεταξύ μας, το σφίξιμο των σχέσεων και τη συνέχιση των κοινών δεσμών καταγωγής, ύστερα από μια μικρή συγκέντρωση τον περασμένο μήνα, κάνοντας μια έπιτροπή αποφασίσαμε:

Καλούμε όλους τους νέους του χωριού μας που μένουν στην Άθήνα, τον Πειραιά και σε όποια άλλη πόλη, σε κοινή προσπάθεια για τη δημιουργία νεολαίας που θα εργάζεται παράλληλα με το Σύλλογο και στα πλαίσια των σκοπών του με στόχο το χωριό μας. Χρέος λοιπόν και καθήκον όλων των νέων παιδιών της Κουκουβίστας είναι να προστρέξουν σε αυτή την πρόσκληση. Για λεπτομέρειες, έγγραφες και πληροφορίες απευθυνθείτε στα Γραφεία του Συλλόγου, Γ' Σεπτεμβρίου 18, Τηλ. 5235148, κ. Βλάχον.

ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ ΣΤΙΣ ΑΝΩΤΕΡΕΣ ΣΧΟΛΕΣ

Από πληροφορίες που συγκέντρωσε μέχρι τη στιγμή της εκδόσεως του το Δελτίο μας, στις φετεινές εισαγωγικές εξετάσεις πέτυχαν σε πανεπιστημιακές σχολές τα παρακάτω χωριανά μας παιδιά:

Άντ. Αποστολίδης (γιός Άνθούλας Χριστοφόρου) Φυσικομαθηματική Άθηνων.

Αϊκατ. Γιαν. Δανιήλ, Πολυτεχνείο Άθηνων (2α έπιτυχ.).

Καλλιόπη Ήλ. Μπαρτσάλα (της Μαργιώς Ε. Άλεξίου), Νομική.

Γιάννης Εύσταθ. Ράπτης, Βιομηχανική Πειραιώς.

Παναγ. Μιλτ. Κυριαζής, Βιομηχανική Πειραιώς

Νικόλ. Δημ. Κόλιας, Φυσική Πατρών

Εύθυμία Γεωργ. Χασιακού, Βιομηχανική Θεσ)κης

Γιάννης Άργ. Καλογήρου, Φιλοσοφική Άθηνων

Θεόδωρος Ι. Χαμηλός, ΚΑΤΕ.

Ζωή Άθαν. Μαλιθίτση, Θεσ)νίκη, Γαλλική φιλολογία.

Θερμά συγχαρητήρια σε όλα τα παιδιά και τους ευχόμαστε καλή πρόοδο.

Η συγχωριανή μας Αϊκατερίνη Ι. Δανιήλ (Μαργαρίτη) πήρε τη δεύτερη θέση στους πολιτικούς μηχανικούς του Έθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου, γιατί συγκέντρωσε 199 μονάδες στη βαθμολογία.

Αυτό θα πεί να κατάγεται από την Κουκουβίστα.

Άλλά το παιδιά της Κουκουβίστας έχουν να έπιδείξουν έπιτυχίες και στις μέσες Σχολές.

Στο Γυμνάσιο της Γραβιάς πέτυχαν στην πρώτη τάξη δυο παιδιά του χωριού μας: Οί Κωνστ. Ι. Μαντάς και Γιάννης Πάντος (έγγονός Σκούρα).

Ο Γιάννης Φ. Τριανταφύλλου διαγωνίστηκε στις εξετάσεις της Βαρβακειού Προτύπου Σχολής και έπέτυχε.

Τους ευχόμαστε καλή πρόοδο.

Η 28^Η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940

Ἡ ἐθνικὴ ἐπέτειος τῆς 28ης Ὀκτωβρίου δὲν ἀποτελεῖ μόνον ἓνα σταθμὸ τῆς ἱστορίας τῆς Πατρίδας μας, πού σὰν τέτοιος πάντοτε μᾶς συγκινεῖ καὶ μᾶς θυμίζει ἡμέρες δόξας καὶ μεγαλείου, ἀλλὰ εἶναι μιὰ ξεχωριστὴ ἡμέρα πού στὴ μνήμη ὄλων μας, τουλάχιστον ἐκείνων πού ζοῦσαν τὸ 1940, συμβολίζει μιὰ ἀπὸ τίς ὁραιότερες σελίδες ἐνότητος μπροστὰ στὸν κοινὸ ἐχθρὸ καὶ ἐθνικῆς ἐπάρσεως.

Ἦταν μέρες τοῦ τρύγου. Τὰ σύννεφα τοῦ πολέμου ἀπὸ καιρὸ ἀπειλοῦσαν τὴν πατρίδα μας. Τὸ ἔνοιωθε. Οἱ καρδιὲς ἦταν σφιγμένες. Ὅλοι ἐκρῦθαν, χωρὶς νὰ ἐκδηλώνουν, τὸ φόβο τους γιὰ τὸ τί μᾶς περίμενε.

Πρόεδρος τοῦ χωριοῦ μας ἦταν ὁ ἀείμνηστος Λουκάς Ν. Πριόβολος. Στὸ μαγαζί του ἦταν τὸ ραδιόφωνο τῆς Κουκουβίστας, ἀλλὰ καὶ ὅλης τῆς περιοχῆς. Ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ἱστορικὸ ραδιόφωνο ἀκούσαμε ὅλοι οἱ χωριανοὶ γιὰ τὴν κήρυξη τοῦ πολέμου, γιὰ τὴν ἐπιστράτευση, καὶ στὴ συνέχεια τὰ πολεμικὰ ἀνακοινωθέντα τῶν ἡμερῶν ἐκείνων — ἀλλὰ καὶ τῶν κατοπινῶν.

Τὴν ἴδια μέρα πέρασαν τέσσερα ἰταλικά ἀεροπλάνα ἐπάνω ἀπὸ τὸ χωριό μας καὶ πῆγαν νὰ βομβαρδίσουν τὴν Πάτρα. Οἱ συγχωριανοὶ μας τὰ κοιτοῦσαν ἀπὸ τὰ χωράφια καὶ ἐργαζόντουσαν, χωρὶς νὰ ὑποπτεύονται τίποτα. Ὅσπου ἀκούσαν τὸ χτύπημα τῆς καμπάνας τοῦ Ἁγίου Γεωργίου νὰ ἀγγέλλει τὸ μήνυμα τοῦ πολέμου.

Ποῦ πῆγε ὁ φόβος, ἡ ἀγωνία καὶ ἡ συννεφιά; Θαρρεῖς καὶ ἦταν μιὰ εἶδηση χαρμόσυνη πού μπροστὰ τῆς ἐσθῆσαν ὅλα τὰ ἄλλα προβλήματα. Στὴ μεγάλη χαρὰ καὶ στὰ μεγάλα προβλήματα φαίνονται οἱ σωστοὶ ἄνθρωποι. Ἔτσι μόνον μποροῦμε νὰ ἐξηγήσουμε τὸ σύσσωμο ξεσκήσιμα καὶ τὴ συναντίληψη, τὴ συσπείρωση, γύρω ἀπὸ τὴν ἰδέα τῆς ἐπιστράτευσης, τὴν ἀνταπόκριση στὸ κάλεσμα τῆς Πατρίδας.

Ἔτσι ξεκίνησαν τὰ 120 περίπου παλλικάρια τοῦ χωριοῦ «μὲ τὸ χαμόγελο στὰ γέλη». Πῆραν τὸ τραῖνο ἀπὸ τὸ Μπράλο μέχρι τὴν Καλαμπάκα καὶ ἀπὸ κεῖ μὲ τὰ πόδια στὰ Γιάννενα. Καὶ ἄρχισε ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη ἡ ἱστορία τῆς συμπαραστάσεως. Οἱ γυναῖκες τοῦ χωριοῦ ἐτοίμαζαν τὰ πλεκτά καὶ ὅ,τι ἄλλο μποροῦσαν γιὰ νὰ τὰ στείλουν στὸ μέτωπο. Αὐτὴ ἡ συμπαράσταση, μαζὶ μὲ τὰ γράμματα πού ἔρχονταν ἀπὸ τὸ μέτωπο ἔκαναν ὅλους στὸ χωριὸ νὰ συμπαραστήκονται ψυχικὰ στὰ παιδιὰ πού πολεμοῦσαν στὴν Ἀλβανία. Ἔτσι πού δὲν ξεχώριζες τὴν ἀγάπη πού δινόταν ἀπὸ τὸν καθένα, ἀνεξάρτητα ἀν ἀπευθυνόταν σὲ δικό του παιδί ἢ σ' ὁποιοδήποτε ἄλλο παιδί συγχωριανοῦ. Ἦταν σὰν νὰ ξεφαντῇ καὶ υἱοθετῇ κάθε οἰκογένεια ὅλα τὰ στρατευμένα παιδιὰ τοῦ χωριοῦ.

Ἀπ' τὴν ομάδα αὐτὴ 2 δὲν γύρισαν ποτέ: Ὁ Ἡλ. Γ. Λίτσος καὶ ὁ Παν. Ε. Θεοχάρης. Αὐτοὶ ἔμειναν παντοτεινὰ φυτεμένοι, σὰν τὰ αἰωνόβια δένδρα, στὰ βουνὰ τῆς Ἡπείρου γιὰ νὰ θυμίζουν σὲ ὅλους μας τὸν ἀγῶνα τοῦ '40. Οἱ Ἡλ. Λίτσος καὶ Π. Θεοχάρης εἶναι ὁ φόρος τιμῆς πού πλήρωσε δόξκλῆρο τὸ χωριό. Εἶναι τὰ

παιδιὰ ὄλων μας, ἀνήκουν στὴν ἱστορία, δηλαδὴ στίς ἴδιες τίς ρίζες τῆς γενιᾶς μας.

Ἀπὸ τὸ παράδειγμά τους οἱ ρίζες αὐτὲς μᾶς μεταφέρουν κάθε χρόνο τὸ μήνυμα τοῦ ἀγῶνα καὶ τὸ νόημα τοῦ θανάτου.

Κοντὰ στὴ θυσία τῶν Ἡλ. Λίτσου καὶ Π. Θεοχάρη στέκει τὸ ἴδιο σημαντικὴ καὶ ἡ προσφορά τῶν παιδιῶν πού τραυματίστηκαν πολεμώντας γιὰ τὸν ἴδιο ἱερὸ σκοπὸ. Τοῦς: Ἀνδρέα Γ. Ἀνδριτσόπουλο, Παναγ. Ε. Ἀλεξίου, Γεώργ. Ε. Ματθαίου, Γεώργ. Γ. Ραφτόπουλο, Ζαχαριὰ Γ. Ραφτόπουλο, Τριαντ. Ν. Τσόγλα, Γρηγ. Γ. Χασιακὸ καὶ Νικ. Χριστοδούλου, πού τοὺς ἔστειλε πίσω τραυματισμένους τὸ Ἀλβανικὸ Ἔπος γιὰ νὰ μᾶς θυμίζουν σὰν ζωντανὸ παράδειγμα αὐτοθυσίας τὸ χρέος μας στὴν πατρίδα.

ΗΛΙΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΛΙΤΣΟΣ

Γεννήθηκε τὸ ἔτος 1916 στὴν Καλοσκοπή. Παντρεύτηκε τὸ ἔτος 1939 μὲ τὴν Ἀσῆμω Κων. Τούμπα. Ἀπέκτησε ἓνα γιό, τὸ Γεώργιο. Τὸ ἔτος 1937 ὑπῆρτε στο 42ο Σύνταγμα Εὐζώνων Λαμίας ὡς κληρωτός. Ἐπιστρατεύθηκε τὴν 28ῃ Ὀκτωβρίου 1940 καὶ κατετάγη στο 36ο Σύνταγμα Πεζικοῦ, στὸν 11ο λόχο. Ἄφησε τότε τὸ γιό του 9 ἡμερῶν. Στίς 18 Μαρτίου τοῦ 1941 ἐφονεύθη στὴν Ἀλβανία καὶ στίς 18 Ἰουνίου τοῦ 1942, μὲ τὸ Ν.Δ. 1260)42, προήχθηκε στὸ βαθμὸ τοῦ δεκανέα.

(Τὴ φωτογραφία μᾶς ἔδωσε ὁ ἀδελφός του Κώστας)

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ

Το πολυτιμότερο πράγμα στον κόσμο είναι ο άνθρωπος. Πού δεν είναι πράγμα. Είναι ψυχή. Γι' αυτό όταν φεύγουν οι ψυχές απ' τον κόσμο τούτο, δεν παύουν να τις θυμούνται οι περιλειπόμενοι. Και όταν οι ψυχές θυσιάζονται στα πεδία των μαχών για την ελευθερία της Πατρίδας, δεν παύει να τους θυμάται ολόκληρο το "Έθνος και τους καταγράφει στην ιστορία του και τους αθανατίζει.

Η μάνα μας Κουκουβίστα έδωσε πολλές ψυχές τέκνων της στους αγώνες της Πατρίδας. Γι' αυτό μας συγκινούν οι ψυχές που θυσιάστηκαν και μας συγκινεί και η μάνα τους που τους κλαίει. Η 28η Οκτωβρίου είναι ημέρα χαράς, αλλά και ημέρα θλίψεως. Διότι είναι ημέρα αναστάσεως, αλλά και ημέρα μνημοσύνης των υπέρ πατρίδος πεσόντων.

Αιώνια τους ή μνήμη.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΘΕΟΧΑΡΗΣ

Γιός του αξέχαστου Εύθ. Θεοχάρη (Σκαλτσίνη) είχε γεννηθῆ στο χωριό τὸ 1912. Πέρασε στὸ χωριὸ τὴ νεανικὴ τοῦ ζωῇ καὶ παντρεύτηκε τὴν Ἑλένη Πριόβολου μὲ τὴν ὁποία απέκτησε μιὰ κόρη, τὴν Ἀνθούλα Καραγιάννη, ἀπὸ τὰ πιὸ ἐνεργὰ μέλη τοῦ Συνδέσμου μας. Ἐπιστρατεύθηκε μαζί μὲ τὰ ἄλλα χωριανά μας παιδιά καὶ ἔγινε λοχίας. Σκοτώθηκε στὶς 21 Ἀπριλίου 1941 στὸ Μάλι Σπάτ τοῦ Τεπελενίου.

(Τὴ φωτογραφία μᾶς ἔδωσε ὁ Γεώρ. Θεοχάρης)

Οἱ στρατεύσιμοι τῆς κλάσεως 1941 (γεννηθέντες τὸ 1920) σὲ μιὰ φωτογραφία ποὺ ἔβγαλαν στὶς 22 Αὐγούστου 1940 ὅταν παρουσιάστηκαν στὴ Γραβιά. (Τὴ φωτογραφία μᾶς ἔδωσε ὁ σύμβουλος μας Ἀντώνης Χαρ. Πασαλῆς ποὺ βρίσκεται μεταξύ τῶν εἰκονιζομένων).

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΗ ΤΩΝ ΧΩΡΙΑΝΩΝ ΜΑΣ

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

—'Η Μαρία, σύζυγος του χωριανού μας έπιχειρηματία Πολύκαρπου Γεωργίου γέννησε αγοράκι.

—'Η σύζυγος του χωριανού μας όρθοπεδικού γιατρού Νικολάου 'Αντωνίου γέννησε αγοράκι.

—'Ο Κώστας Κόπανος (της Χρυσούλας Γ. Τούμπα), Λειβαδιά, απέκτησε αγοράκι.

—'Η Μαρία Π. Σκουφά (τό γένος Δ. Κυρίτη) γέννησε αγοράκι.

—'Η Μαρία Ε. Βυζά (τό γένος Γεωργ. Α. Πριοβόλου) γέννησε κοριτσάκι.

—'Η Χρυσούλα Τσούτσουρα (τό γένος Κ. Κατσινιώτη) γέννησε αγοράκι.

Ευχόμαστε νά ζήσουν τά νεογέννητα.

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

—'Ο Νικόλαος Γ. Χαμηλός θάπτισε στις 23 'Απριλίου 1977 στο Μόντρεαλ του Καναδά τό γιό του καί του έδωσε τό όνομα του παππού του Γεώργιος.

—Στις 10.7.77 ό Γιάννης Χαρ. Αύγερινός θάφτισε τό αγοράκι του καί τό όνόμασε Κώστα.

—'Η χωριανή μας Μαρία Γλύκα (τό γένος 'Ιωάννου Κ. Τούμπα) θάπτισε στη Νέα Μάκρη την κόρη της καί την όνόμασε Θεοδώρα.

—Στις 14 Αύγούστου 1977 ό χωριανός μας Βασ. Κ. Κυριαζής θάπτισε στον ιερό ναό 'Αγίου Γεωργίου Καλοσκοπής τό αγοράκι του. Κουμπάρος ό χωριανός μας μαθητής 'Ιωάν. Δ. 'Αλεξίου πού του έδωσε τό όνομα του παππού του Κωνσταντίνος.

—Στις 14 Αύγούστου 1977 ή χωριανή μας Γαρουφαλιά Σιαμπάου (τό γένος 'Αθαν. Μώρη) πού ζει στον Καναδά, θάπτισε στον 'Ι. Ναό 'Αγίου Γεωργίου Καλοσκοπής την κόρη της καί της έδωσε τό όνομα Κωνσταντίνα.

—'Η Γεωργία Θειακού (τό γένος 'Αθαν. Ραφτοπούλου) θάπτισε στις 16.10.1977 την κόρη της καί την όνόμασε Βασιλική.

—Στις 21 Αύγούστου 1977 ό χωριανός μας Βασ. Τ. Ποδάρας θάπτισε στο Μοναστήρι της Δαμάστας τό γιό του. Κουμπάρος ό χωριανός μας άστυνομικός 'Αθαν. Κυριαζής πού του έδωσε τό όνομα του παππού του Τριαντάφυλλος.

—Στις 18.9.1977 ό συγχωριανός μας Δημήτρ. Ε. Τούμπα θάπτισε τό αγοράκι του καί του έδωσε τό όνομα του παππού του Εύθύμιος.

Ευχόμαστε νά ζήσουν τά νεοφώτιστα.

ΑΡΡΑΘΩΝΕΣ

—'Ο χωριανός μας 'Αγαπητός Ι. 'Αλεξίου άρραθώνισε την κόρη του Μοσχούλα, υπάλληλο του 'Υπουργείου Συγκοινωνιών, με τόν Περικλή Σαμπάρα από την Ναύπακτο, υπάλληλο Τραπεζής.

—'Ο Εύάγγελος Γ. Ματθαίου άρραθωνιάστηκε με τη Νανά 'Αποστόλου, πού κατάγεται από τό χωριό Ροθιές Λίμνης Εύβοίας.

—'Αρραθωνιάστηκε ή χωριανή μας Ρίτσα Π. Βλάχου με τόν μηχανικό Γ. Ναθαναήλ πού κατάγεται από την Καλαμάτα.

Ευχόμαστε σ' όλους καί γρήγορα τά στέφανα.

ΓΑΜΟΙ

—Στις 30 'Ιουλίου 1977, στον 'Ιερό Ναό 'Αγίου

Παντελεήμονα παντρεύτηκε ό χωριανός μας δικηγόρος Κώστας Βλάχος με την 'Ελένη Μάγειρα, υπάλληλο του 'Οργανισμού Σχολικών Κτιρίων ('Υπουργείου Παιδείας).

—Στις 23 'Ιουλίου 1977 παντρεύτηκε στον 'Ιερό Ναό 'Αγ. Χαραλάμπους Πεδίου 'Αρεως ό χωριανός μας Φιλόλογος Ταξιάρχης Γ. Κόλιας με την 'Ελένη Σκαλτσά, αρχιτέκτονα.

—Στις 25 Σεπτεμβρίου στον 'Ιερό Ναό 'Αγίου 'Αρτεμίου παντρεύτηκε ό χωριανός μας Κων)νος Γεωργ. Χαμηλός με την 'Εφη Μπούνα, υπάλληλο 'Υπουργείου 'Εμπορίου.

—Στις 17.7.77 παντρεύτηκε ή Μαμίνη, θυγατέρα της Τασίας Κυρίτη, με τό Γιώργο Πετρινό. 'Ο γάμος έγινε στην Κόρινθο.

—Την Κυριακή 2 'Οκτωβρίου στην έκκλησία του Προφήτη 'Ηλία Παγκρατίου παντρεύτηκε ό χωριανός μας Εύθύμιος Ν. Κολλύρης, 'Ορκωτός Λογιστής, με την Ζαίρα Τσιάμη. Κουμπάρος ό χωριανός μας Ε.Π. Χαραλάμπους.

—Την ίδια μέρα 2 'Οκτωβρίου καί στην ίδια έκκλησία, παντρεύτηκε ό χωριανός μας 'Οδυσσεάς Ν. Κόλιας με τη Σοφία Κουσακή, από τό χωριό Ροθιές Εύβοίας. Κουμπάρα ή Νανά 'Αποστόλου, μνηστή του Εύαγ. Γ. Ματθαίου. Τό ζευγος θά έγκατασταθί στο Σιάτλ της 'Αμερικής, όπου διαμένει μονίμως. ό 'Οδυσσεάς.

—Στις 10 'Οκτωβρίου 1977, στον ιερό Ναό Προφήτου 'Ηλία (Παγκράτι) παντρεύτηκε ό Κώστας Μέντης (γιός της 'Ανθούλας Μεμένιου).

Ευχόμαστε σε όλους νά είναι ευτυχισμένοι καί γρήγορα με απογόνους.

ΘΑΝΑΤΟΙ

—Στις 19 Σεπτεμβρίου 1977 πέθανε στο χωριό μας ό Κων)νος Κυριαζής (Κτσαλές). 'Αξιζει νά σημειώσουμε ότι ό άξέχαστος μπάρμπα Κώστας είναι ό πρώτος νεκρός πού ένταφιάζεται στο νέο μας Νεκροταφείο.

—Στις 22.9.1977 πέθανε στο χωριό μας από καρδιακή προσβολή ή Γιαννούλα Ι. Πασσαλή.

—'Η Παναγιώτα 'Αθαν. Κόλια έφυγε στις 25.9.1977 από αυτή τη ζωή σε ήλικία 112 έτών. "Όλοι θά την θυμούνται για τη διαύγεια του πνεύματος πού κράτησε μέχρι την τελευταία στιγμή. 'Ο θάνατός της έφερε σε όλους μας πολλές άναμνήσεις, αφού ήταν ό πρώτος άνθρωπος στον κόσμο πού μάς άγγιξε την ώρα πού γεννιόμασταν. "Ας είναι ή θύμησή της αιώνια. Στη μνήμη της, οι χωριανοί μας 'Αθανάσιος καί Βασίλειος Παπαδήμου Κόλλιας προσέφεραν αντί για στεφάνι, δρχ. 1000 στην έκκλησία του 'Αγίου Γεωργίου Καλοσκοπής καί ό γιός της Εύθύμιος 'Αθ. Κόλιας δρχ. 500 στο Σύνδεσμό μας.

Στις 19.10.77 πέθανε ξαφνικά στην 'Αργυρούπολη, σε ήλικία 76 έτών ή Γεωργία Ν. Κόλλια. 'Ο ένταφιασμός της έγινε στο χωριό στο νέο Νεκροταφείο.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΩΝ ΜΑΣ

Με την ευκαιρία πού έγιναν οι πρώτοι ένταφιασμοί στο νέο Νεκροταφείο άξιζει νά σημειωθί καί λίγη ιστορία για τά νεκροταφεία του χωριού από τότε πού

ΕΙΔΗΣΕΙΣ - ΓΕΓΟΝΟΤΑ**ΕΠΑΘΕ ΗΜΙΠΛΗΓΙΑ**

Ο καλοπροαίρετος χωριανός μας Ίωάννης Βλάχος (Βλαχόγιαννος) ενώ μάζευε κοπριά στη Σπλιά για να περιποιηθή το χωράφι του στην Κορακοφωλιά, έπαθε ήμιπληγία. Για καλή του τύχη θρίσκονταν στην ίδια περιοχή όρισμένοι χωριανοί μας που μερίμνησαν για τη μεταφορά του στο χωριό και συνέχεια στην Αθήνα όπου όμως πέθανε στις 26.10.77.

ΠΕΤΥΧΕ ΣΕ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ

Η συγχωριανή Ευαγγελία Ίωάννου Πασσαλή πέ-

οί προπαππούδες μας διάλεξαν για μόνιμη εγκατάσταση το χώρο που βρίσκεται σήμερα το χωριό.

Το πρώτο νεκροταφείο, προτού ακόμα κτισθή ο Αη-Γιώργης, ήταν στον Άγιαννάκη και όταν πιά χτίστηκε ο Αη-Γιώργης ήταν στο πίσω μέρος της εκκλησίας πάνω από το σπίτι του Π. Κολλύρη. Οι παλαιότεροι θυμόμαστε ακόμα τὰ λείψανα αυτού του νεκροταφείου.

Το νεκροταφείο που μέχρι πρό ολίγων ημερών δεχόταν τὰ λείψανα των χωριανών μας, έγινε με προσωπική εργασία των χωριανών πολύ αργότερα, το 1911. Αξίζει για την ιστορία να πούμε και ποιός ήταν ο πρώτος χωριανός που ένταφιάστηκε σ' αυτό.

Όταν λοιπόν οι χωριανοί με προσωπική εργασία ξερίζωναν τὰ χόρτα και τὰ δέντρα για να ισοπεδώσουν το νεκροταφείο, ο Δήμος Άχλαδās (Ζέτσας), 40—45 χρονών τότε, πήγε και ξάπλωσε στην άπάνω μεριά του χώρου κάτω από ένα έλατο που υπάρχει ακόμα και είπε «σάν θα πεθάνω, έδω θέλω να με θάψετε». Ήταν νέος ο άνθρωπος, κι' όλοι οι χωριανοί γέλασαν με τη μακάθρια επιθυμία του.

Μετά από 15 μέρες ο Ζέτσας πέθανε από πνευμονία (θέρζε τότε αυτή η άρρώστια) και πραγματικά τον θάψανε εκεί που τούς είχε υποδείξει και ήταν ο πρώτος που εγκαίνιαζε το νεκροταφείο.

(Το έγραψε ο Γιώργος Κολλύρης όπως το ιστόρησε η Σταθού Ν. Κόλλια (Καραμήτραινα).

ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

Στον Ίερό Ναό Αγίου Γεωργίου Καλοσκοπής έγιναν τὰ ακόλουθα μνημόσυνα:

- Τού Κων)νου και της Σοφίας Λιάκου, έτήσιο.
- Στις 31.7.77 της Δημητρούλας Ν. Κολλύρη, έτήσιο.
- Στις 31.7.77 του Ίωάννου Δ. Χαμηλού, 40θήμερο.
- Στις 31.7.77 της Έλένης Μαντᾶ, 40θήμερο.
- Στις 3.7.77 της Εύμορφίας Π. Δημοπούλου, έτήσιο.
- Στις 31.7.77 της Έλένης Ι. Μαλιβίτση, πενταετές, Στη μνήμη της ο γιός της Χρίστος Ι. Μαλιβίτσης προσέφερε 500 δρχ. για το Νεκροταφείο.
- Στις 31.7.77 του Νικολάου Κ. Κυριαζή, τριετές. Στη μνήμη του οι οικείοι του προσέφεραν το ποσό που γράφουμε στη στήλη των εισφορών.
- Στις 4.9.77 του Ίωάννη Ανδρουτσοπούλου, έτήσιο.
- Στις 25.9.77 ο ιερέας του χωριού μας Παναγ. Χασιακός, στη μνήμη των γονέων του Άναστασίου Άλεξ. Χασιακού και του Άθανασίου. Γ. Τούμπα.

τυχε σε διαγωνισμό προσλήψεως υπαλλήλων του Ύπουργείου Οικονομικών και προσελήφθη στο Γενικό Λογιστήριο του Κράτους.

Συγχαρητήρια και καλή σταδιοδρομία.

Ο ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ κ. ΧΛΩΡΟΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΤΑΙ ΓΙΑ ΤΟ ΣΥΝΔΕΣΜΟ ΜΑΣ

Με ενέργειες του Βουλευτού της περιφέρειας μας κ. Χλωρού χορηγήθηκε στο Σύνδεσμό μας από το Ύπουργείο Έμπορίου οικονομική ενίσχυση δραχμών 20.000.

Τόν ευχαριστούμε και του ευχόμαστε καλή επιτυχία στη νέα του υποψηφιότητα και ελπίζουμε ότι θα μάς θυμηθή και πάλι.

ΝΕΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

Ο χωριανός μας Τάσος Γεωργ. Χασιακός περάτωσε τις πενταετείς σπουδές του στο Έθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο κι έλαβε το δίπλωμα του Πολιτικού Μηχανικού.

Τόν συγχαίρουμε θερμά και του ευχόμαστε καλή σταδιοδρομία.

ΑΦΙΞΕΙΣ — ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ

—Άπο τη Γερμανία μάς ήλθαν και έμειναν το καλοκαίρι κοντά μας τὰ χωριανὰ μας παιδιά Θεοχάρης Π. Παπανικολάου και Π.Ν. Χριστοδούλου. Έχουν παντρευτεί και οι δυό τους Έλληνίδες γυναίκες και έχουν από δύο παιδιά.

—Ο Βασίλης Άλαμᾶνος, γαμπρός της Μαρίας Ποδάρα (Βίκης Ζαφειροπούλου) μάς ήλθε από το Βανκούβερ συνοδευόμενος από τη γυναίκα του και την κόρη του Μαρία. Έμεινε στην Ελλάδα από 15 Μαΐου μέχρι 15 Σεπτεμβρίου 1977 και πέρασαν τόν περισσότερο χρόνο των διακοπών τους στην Καλοσκοπή.

—Ο Γιάννης Σιαμπᾶος (γαμπρός του Θανάση Δ. Μώρη) με τη γυναίκα του Γαρουφαλιά μάς ήλθε από τόν Καναδά. Στο χωριό θάφτισαν το κοριτσάκι τους.

—Άπο το Σήατλ της Άμερικής μάς ήλθε ο Γεώρ. Κων. Κατσανιώτης.

—Για τρίτη χρονιά μάς επισκέφθηκε ο Θανάσης Εύθυμίου Μαλιβίτσης. Είναι γιός του Θύμιου Μαλιβίτση, που ζει στο Σήατλ της Άμερικής και είναι εγκατεστημένος στο Λος Άντζελες της Καλιφορνίας. Έχει σπουδάσει νομικά και άσκει το επάγγελμα του δικηγόρου από 7ετίας περίπου. Η νοσταλγία του για την Ελλάδα και την Κουκουβίστα είναι πολύ μεγάλη και απόδειξη αυτού είναι ότι μάς επισκέπτεται για τρίτη φορά τὰ τελευταία πέντε χρόνια. Είναι από τους πολύ γνωστούς νομικούς στην Έλληνική παροικία του Λος Άντζελες και επιστήμονες σάν αυτόν τιμούν τόν τόπο μας και το χωριό μας.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

Ο Χρήστος Χαρ. Μαλεβίτσης μετέχει ως σύμβουλος στο νέο Διοικητικό Συμβούλιο του Έθνικού Θεάτρου. Τοῦτο άποτελεί μιὰ νέα αναγνώριση από την Πολιτεία της πνευματικής δραστηριότητας του συγχωριανού μας διακεκριμένου συγγραφέα.

ΚΑΙ ΡΑΛΙΣΤΕΣ

Ο τ. πρόεδρος και τώρα αντιπρόεδρος του Συνδέσμου μας Πάκης Γιαννόπουλος έλαβε μέρος στο Ράλυ—Άντίκα, που όργάνωσε η ΕΛΠΑ, με αυτοκίνητο ΠΑΚΑΡ και κατέλαβε ζηλευτή θέση ανάμεσα στους νικητές.

ΝΕΕΣ ΕΙΣΦΟΡΕΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΤΟΥ ΔΕΛΤΙΟΥ

	ΔΡΧ.
—'Εκκλησιαστική 'Επιτροπή του 'Ι. Ναού 'Αγ. Γεωργίου Καλοσκοπής	1.000
—Δημήτριος Χαμηλός, Λαμία	1.000
—'Ασημάκης 'Αρ. Δανιήλ, Λαμία	800
—Μαρία Π. Βλάχου, 'Αμερική	800
—Δημ. Χαμηλός, Χαλκίδα	650
—Γεώργιος 'Αποστολόπουλος, Καλοσκοπή	500
—'Αθανάσιος Φωτ. 'Αντωνίου	500
—Κωνστ. Θεοχάρης, 'Αμπελόκηποι	500
—'Ιωάννης Δήμου Μπουκουβάλας, Θεσ)νίκη	500
—Γεωργία Ταρσιδίου (Αύγερινου)	500
—Κων)νος Ν. Αύγερινός, Λεβάδεια	500
—Κωνσταντίνος Κεραμίδας, Λεβάδεια	500
—Δημήτριος Π. Κωστούρος, Λαμία	500
—'Ανάργ. Καλογήρου, 'Αθήναι	500
—Νικόλαος Γ. Μαλιβίτης, Μπραχάμι	500
—Νικόλαος Φωτ. Βλάχος, Παρόριο	300
—'Αγαπητός 'Ιωάν. 'Αλεξίου, 'Αμαρούσιον	300
—'Αλέξ. Ματθαίου, 'Αγ. 'Ανάργυροι	300
—Σοφία Δρογουλά (Γ. Τούμπα) Θεσ)νίκη	300
—'Ιωάννης Τσιαμπάου, Καναδάς	300
—'Αντώνιος Γ. Πασαλής, Λάρισα	300
—Παναγ. Βοξαλίδης, Κολωνός	200
—Παναγ. Σφετσιώρης, Γαλάτσι	200
—Γεωργία Τσιρώνη (Παπαδάκη)	200
—'Ιωάννης 'Αγλαδάς, Πειραιεύς	200
—Δημ. Π. Παπαγεωργίου, Κ. Πατήσια	200
—Κωνσταντινίδης (Καθηγητής) Θεσ)νίκη	100
—Κουλούκος (Καθηγητής) Τρίκαλα	100
—'Ελένη Εύθ. Παπακώστα	100

ΓΙΑ ΤΟ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

—Θεοχάρης Π. Παπανικολάου, Γερμανία	1.000
—Παναγιώτης Ν. Χριστοδούλου	1.000
—Ευθύμιος 'Αθ. Κόλιας, Ν. Φιλαδέλφεια)	500
—Χρίστος 'Ιωάν. Μαλιβίτης, Χαλάνδρι	500
—'Αγλαΐα Χαμηλού, στή μνήμη του συζύγου της Εύθυμίου	500
—'Ελένη Παπακώστα, στή μνήμη της αδελφής της Κωνσταντινιάς	500
—Παναγιώτης Χριστοδούλου (Καρογιώργος)	500
—Γεωργία Ταρσιδίου (Αύγερινου)	500
—Μόρφω Π. Παπαγεωργίου	500
—Γιαννούλα Κωτσάκη, 'Αθήνα	400
—Νικόλαος Βασιλείου, Πετρούπολη	400
—'Αθαν. Δημ. Μαλεβίτης, Θεσ)νίκη	300
—Δημήτριος Π. Παπαγεωργίου	300
—Ζήσης 'Αγλαδάς, 'Αγ. 'Ανάργυροι	300
—Εύσταθία Τομαρᾶ, Λαμία	200
—Κωνστ. 'Αθαν. Τούμπα (Μαλεσίνα)	180

Ο ΛΑΪΚΟΣ ΜΑΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Ο συγχωριανός μας Γεώργιος 'Εφορος είχε την έξυπνάδα να συγκεντρώσει και να διατηρήσει μερικά από τα καθημερινά έργαλεία που αρχίζουν να μη χρησιμοποιούνται πολύ και μερικοί τα πετούν σαν ἄχρηστα. Σὲ πολλά χωριά μάλιστα εξαφανίστηκαν, γιατί τα μαζεύουν διάφοροι γυρολόγοι γιὰ πενταροδεκάδες και τα μοσχοπουλᾶνε στίς μεγάλες πόλεις όπου ὁ κόσμος πολλές φορές γνωρίζει καλύτερα τὴν ἀξία τῶν στοιχείων τοῦ λαϊκοῦ πολιτισμοῦ.

Εὐχόμαστε τὸ παράδειγμα τοῦ χωριανοῦ μας Γ. 'Εφορα νὰ τὸ μιμηθοῦν και ἄλλοι χωριανοὶ μας.

ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ

Πολλές φορές κάθονται οἱ παλιότεροι τοῦ χωριοῦ και ὅταν ξεχάσουν τὰ καθημερινὰ τους προβλήματα, ἀκοῦς τίς συζητήσεις τους νὰ γυρνᾶνε σὲ χρόνους περασμένους πὺν τοὺς χρωματίζουν μὲ μιὰ διάθεση νὰ τοὺς ὠραιοποιήσουν, γιατί σὸ δάθος οἱ χρόνοι αὐτοὶ συνδέονται μὲ τὰ νειάτα τους, δηλαδὴ μὲ μιὰ ἐποχὴ γεμάτη ἀπὸ χαρὲς τῆς ζωῆς. "Αν ἀπομινώσουμε τὴν ὑπερβολὴ αὐτῆς τῆς ἀναδρομῆς σὸ παρελθόν, θὰ μείνῃ τουλάχιστον ἓνα ἀναμφισβήτητο στοιχεῖο τῆς μακρινῆς ἐκείνης ἐποχῆς πὺν εἶναι ἀνεπανάληπτο. Τὸ στοιχεῖο αὐτὸ εἶναι ἡ εἰρήνη ἀνάμεσα σὸς ἀνθρώπους, ἡ εἰρήνη τῶν ψυχῶν, ἡ ἀπουσία τῆς προσφυγῆς σὸ ἐγκλημα.

Ρωτήσαμε αὐτοὺς πὺν ἔζησαν τὸ τελευταῖο τέταρτο τοῦ περασμένου αἰῶνα μέχρι τὸ 1940, ἡ ἄκουσαν γιὰ τὸ πὺς ζοῦσε ὁ κόσμος σ' αὐτὴ τὴν περίοδο και γιὰ τὸ ἂν στὰ 70—100 αὐτὰ χρόνια εἶχε τὸ ἐγκλημα τῆς διάδοσης πὺν εἶχε μετὰ τὸ Β' παγκόσμιο πόλεμο, θυμὴ θηκαν νὰ μᾶς πὺν δυὸ μόνο περιπτώσεις πὺν σημάδεψαν τότε τὴν ἱστορία τοῦ χωριοῦ μας.

Μιὰ ἡ περίπτωση νὰ σκοτώσῃ ὁ Κοτσέλης τὴ γυναίκα του τυφλωμένος ἀπὸ ἐρωτικὸ πάθος και ἡ περίπτωση τοῦ Νίκου 'Αναγνώστου, πὺν γιὰ λόγους πολιτικῶν διαφορῶν σκότωσε τὸν Δημήτρη Νικ. Μώρη στὴ διάρκεια τοῦ 1880, τὴν περίοδο τοῦ Καρναβαλιῶ.

Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι στὴ θύμηση ὅλων παρέμεινε ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο ἡ θεία δίκη ξεπλήρωνε τὸ ἐγκλημα αὐτό. Συγκεκριμένα, ὅταν μαχαίρωσε μπροστὰ σὸ καφενεῖο τοῦ Τσιῶνου τὸν Δημ. Μώρη, αὐτὸς ξεψύχησε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἐγκυμονούσας γυναίκας του, πὺν ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀνέβαινε τὸν ἀνήφορο γιὰ νὰ πάει στὴν ἐκκλησία. Κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ ἐπιστημάνῃ τὸ δολοφόνου πὺν μπόρεσε εὐκόλῃ νὰ κρυφτεῖ πίσω ἀπὸ τὴ μάσκα τοῦ Καρναβαλιῶ. "Υστερα ἀπὸ δέκα χρόνια ὁ 'Αναγνώστου πέθανε τὴν ἐποχὴ τοῦ ἀλωνατισμοῦ χτυπημένος ἀπὸ τὴν ὀπλὴ τοῦ ἀλόγου του σὸ ἴδιο σημεῖο πὺν χτυπήθηκε προηγουμένως ὁ Δ. Μώρης και ξεψυχώντας ἐξιολογήθηκε ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ ἀγνωστος δολοφόνος.

Γιὰ παραγωγή δὲ μπορούμε φέτος νὰ μιλήσουμε καθόλου σὸ χωριό. 'Η ξηρασία και οἱ ζέστες «ξεσθέλιασαν» ὅλες τίς καλλιέργειες. Τὸ Δελτίο μας δὲν μπόρεσε νὰ θρεῖ κανένα νὰ στουμπᾶει φασόλια ἢ νὰ μαζέψει κηπευτικά. Τὸ μόνο πὺν συναντήσαμε και φωτογραφίσαμε ἦταν ὁ μπάρμπα Γιῶργης Μαλιβίτης (Τσαρτσάλης) νὰ λιχνίζει λίγη θρώμη σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς Παναγίας.

ΤΟ ΠΟΤΙΣΜΑ ΚΑΙ ΟΙ ΝΕΡΟΦΥΛΑΚΕΣ

Του ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΑΣΙΑΚΟΥ

Στα προπολεμικά χρόνια το πότισμα των χωραφιών στην Κουκουβίστα ήταν μόνιμα ένα άλλοτο πρόβλημα, ένας σωστός πονοκέφαλος για τους κατοίκους, αλλά και για τους νεροφύλακες ή νεροκράτες, όπως αλλιώς τους έλεγαν.

Κάθε άνοιξη το Κοινοτικό Συμβούλιο διόριζε απ' τους ενδιαφερομένους τρεις νεροφύλακες. Δυό για τὰ κτήματα απ' τὸ Κεφαλόθρυσο ὡς τὴ Βρυτσούλα κι ἓνα γιὰ τ' ἀντίθετα αὐλάκια, τοῦ Πλάτανου καὶ τοῦ Τροχοῦ. Ἀπ' τοὺς νεροφύλακες θυμούμαστε τὸ Θύμιο Μῶρη (Κατσάνη), τὸ Νίκο Μῶρη (Καρφή), τὸ Νίκο Αὐγερινὸ (Κοτσούλα), τὸ Γιώργο Χαραλάμπους (Χαϊλέρη), τὸ Χαρὰλ. Κωστοῦρο (Κολοθό), τὸ Γιάννη Χαμηλὸ (Κρίκα), τὸ Γιάννη Βλάχο ἢ Βλαχόγιαννο κ.ἄ.

Τὸ πρόβλημα τῆς μὴ καλῆς διανομῆς τοῦ νεροῦ γιὰ τὸ πότισμα τῶν χωραφιῶν εἶχε φέρει σὲ ἀπόγνωση τοὺς κατοίκους. Τέτοια ἀναστάτωση δημιουργήθηκε κάποιον καλοκαίρι στὸ χωριό, πού οἱ κάτοικοι χωρίστηκαν σὲ δύο ἀντιμαχόμενες παρατάξεις: Τὴ Ρούγα ἀπ' τὴ μιὰ μεριά καὶ τὸν Παπαδέικο Μαχαλά ἀπ' τὴν ἄλλη. Ὁ Παπαδέικος μαχαλάς εἶχε τὰ χωράφια του ἀπ' τὸ Κεφαλόθρυσο ὡς τὸ χωριὸ καὶ οἱ Ρ'γιῶτες ἀπ' τὸ ρέμα τῆς Μπάρμπεση ὡς τὴν Κατράχη καὶ τὴ Βρυτσούλα. Ὅσοι ἀνῆκαν στὸν Παπαδέικο μαχαλὰ νόμιζαν, κατὰ τὸ «προνομιακὸ δίκαιο», ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ ποτίζουν συχνότερα ἀπ' τοὺς ἄλλους τὰ χωράφια τους, γιὰ νὰ μὴ διψοῦν, ἐπειδὴ τὸ Κεφαλόθρυσο θρискόταν στὴ δική τους περιοχὴ. Ἀντίθετα, στοὺς Ρ'γιῶτες ἄφηναν τὸ νερὸ γιὰ πότισμα λιγότερο χρόνο. Ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ φτάσουν τὰ χωράφια ἀπότιστα ἀπὸ 20-30 μέρες καὶ νὰ ξεραίνονται τὰ φασόλια τους, πού εἶναι φυτὸ εὐπαθὲς, καὶ τ' ἄλλα κηπευτικὰ τους.

Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1933 ἢ 34, μέσα στὸν πυρετὸ τῆς ἀπελπισίας τους οἱ Ρ'γιῶτες ξεσηκώθηκαν — καὶ δικαιολογημένα — μὲ στυλιάρια καὶ κασιμάδες ἐναντίον τοῦ προνομιοῦχου Παπαδέικου μαχαλά καὶ πῆραν τὸ νερὸ δυναμικά, γιὰ νὰ προλάβουν τὰ σπαρτά τους, τοῦ ξεψυχοῦσαν στὸ φλογισμένο φύσημα τοῦ λίθου. Μετὰ ἀπ' αὐτὴ τὴ δυναμικὴ ἀναμέτρηση καὶ ὕστερα ἀπὸ προσωρινὰ μέτρα πού ἔφεραν, τὸ νερὸ μοιραζόταν «δίκαια» καὶ μὲ τὴ «σειρά» σ' ὅλα τὰ χωράφια τοῦ χωριοῦ.

Στὴν πρώτη φάση φάνηκε πὼς παγιώθηκε ἡ «δίκαιη» διανομὴ τοῦ νεροῦ. Μὰ τὸ πρόβλημα δὲ λύθηκε καὶ πάλι, ἐνῶ τὰ σπαρτὰ ἐξακολουθοῦσαν, κάθε καλοκαίρι, νὰ διψοῦν καὶ νὰ χαντακώνονται. Ἐμεινε ἄλυτο τὸ πρόβλημα, γιατί δὲν ὑπῆρχε ὁ κοινὸς νοῦς νὰ τὸ μελετήσει καὶ νὰ βρεθεῖ ἡ λύση του.

Οἱ νεροφύλακες εἶχαν τὰ γιατάκια τους στὴν Κακοτράχη καὶ κοιμοῦνταν ἐκεῖ τὴ νύχτα, γιὰ νὰ φυλάγαν τὸ νερὸ. Τὴν ἡμέρα κάθονταν κάτω ἀπὸ δυὸ διδυμα πλατάνια, πού σώζονται ὡς τώρα. Στὴν Κακοτράχη γινόταν ἡ διανομὴ τοῦ νεροῦ σὲ «καταπότη» πρὸς τὴ Βρυτσούλα, τὸν Παλιόμυλο καὶ ἄλλοι. Καμιὰ σειρά δὲν ὑπῆρχε γιὰ τὸ ποιὸς θὰ ποτίσει πρῶ-

τος καὶ ποιὸς ὕστερα. Αὐτὸ ἀφηνόταν στὴν κρίση τοῦ νεροφύλακα. Ἔτσι, ἄρχιζε ἡ ἀσυνδοσία στὴ διανομὴ τοῦ νεροῦ. Ὁ νεροφύλακας ἱκανοποιοῦσε πρῶτα τὰ ρουσφέτια τῶν «Γραμματέων καὶ Φαρισαίων» τῆς Κοινότητος, πού τὸν διόριζαν καὶ τὸν προστάτευαν. Ὑστερα ἐξυπηρετοῦσε ὅσους συμπαθοῦσε ἢ τοῦ προσέφερε κανένα κοκορέτσι στὸ μαγαζί...

Πολλὲς φορές ὁ νεροφύλακας γύριζε ἀπὸ χωράφι σὲ χωράφι νὰ δεῖ «πὼς πάει τὸ πότισμα...», ἂν μάλιστα ποτίζε καμιὰ ὁμορφὴ κυρά, ἐλπίζοντας πὼς κάτι θὰ ἔβγαине κι ἀπὸ κεῖ...

Οἱ πολλοὶ κάτοικοι, πού δὲν εἶχαν κάτι νὰ προσφέρουν..., μαζεύονταν στὴν Κακοτράχη ἀπὸ τὶς 3 τὴ νύχτα καὶ παρακαλοῦσαν, φώναζαν καὶ διαπληκτίζονταν, γιὰ νὰ τοὺς δώσει τὸν «καταπότη» νὰ ποτίσουν.

—Μαρὲ Θύμιου δῶσι μ' σήμερα τοῦ γκαταπότη' νὰ πουτίσου τὰ φασόλια. Δὲ γλέπ'ς π' τὰ ὀσθισι οὐ λίθας;

—Σήμερα δὲ μπορῶ νὰ σ' δώκου. Ἐλα ταχιά πάλι.

—Τοῦ γ'τουν'κὸ χουράφ' γιατί τοῦ πότ'σαν; Ἰγὼ δὲν ἔχου ἀκόμα σειρά;

—Κείνου τοῦ πότ'σαν πέντε μέρις μπρουστά ἀπου σένα.

Ἔτσι περνοῦσαν οἱ μέρες καὶ ὁ «καταπότης» δὲ δινόταν.

Ὅλη αὐτὴ τὴν ἀνωμαλία δὲν τὴν δημιουργοῦσε ἡ ἔλλειψη τοῦ νεροῦ, ἀλλὰ ἡ κακὴ διανομὴ. Διασκορπιζαν τὸ νερὸ σὲ πολλὲς κατευθύνσεις καὶ σὲ μεγάλη ἀπόσταση, ἔτσι πού τὸ ξερὸ αὐλάκι (χωματαύλακο) ἀπορροφοῦσε μεγάλη ποσότητα νεροῦ καὶ στὸ χωράφι δὲν ἔφτανε παρὰ ἓνα «γραγγίδι», ὅποτε ἦταν ἀδύνατο νὰ ποτιστεῖ γρήγορα. Μοίραζαν ἓναν καταπότη στὸ Κεφαλόθρυσον, ἄλλον στὴ Σταματέση, στὰ κήπια, στὴν Παναγία, στὴ Βρυτσούλα. Πὼς ἦταν δυνατό νὰ προφταίνουν ἔτσι ὅλα τὰ χωράφια τοῦ χωριοῦ;

Τὸ κακὸ αὐτὸ κράτησε ὡς τὰ μετακατοχικὰ χρόνια. Μετὰ τὸν τριετὴ ἐκπατρισμὸ στὸν ἐμφύλιον πόλεμο, ξαναμαζεύτηκαν στὸ χωριὸ τὸ 1950 γύρω στοὺς 650 κατοίκους. Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1951 ἄρχισε νὰ ἐπικρατεῖ ἡ ἴδια ἀνώμαλη κατάσταση στὸ πότισμα, ἂν καὶ οἱ κάτοικοι ἦταν λιγότεροι τώρα, σὲ σύγκριση μὲ τὸν προπολεμικὸ πληθυσμὸ (850 ἄτομα).

Τὸ φθινόπωρο τοῦ 1951 τοποθετήθηκαν Δάσκαλος στὸ Σχολεῖο τοῦ χωριοῦ. Ὅταν μπῆκε ὁ χειμώνας, συζητούσαμε μὲ τοὺς κατοίκους στὸ καφενεῖο πολλὲς φορές τὰ προβλήματά τους. Ἐνα χρόνιο πρόβλημα, πού τοὺς ἀπασχολοῦσε ἦταν καὶ τὸ πότισμα τῶν χωραφιῶν. Μὲ τὴ συζήτηση πλησιάσαμε στὴ λύση τοῦ προβλήματος. Ὅταν ὥριμασε τὸ πράγμα, τοὺς παρακίνησα νὰ κάμουν μιὰ συγκέντρωση.

Τὸ Φεβρουάριο τοῦ 1952 συγκεντρώθηκαν οἱ ἄρρενες κάτοικοι στὸ σχολεῖο, γιὰ ἀνταλλαγὴ ἀπόψεων πάνω σ' αὐτὸ τὸ χρόνιο καρκίνωμα, πού τοὺς ἀπασχολοῦσε καὶ νὰ πάρουν κάποια ἀπόφαση. Ἡ συγ-

Τ Ο

κέντρωση αυτή — ἄς τὸ θυμούνται οἱ νεώτεροι — ὑπῆρξε σημαντική γιὰ τὴ ζωὴ τῶν κατοίκων. Εἶπαν πολλοὶ τῇ γνώμῃ τους, τοὺς ἀνέπτυξα κι ἐγὼ τὶς ἀπόψεις μου καὶ καταλήξαμε σὲ δυὸ λύσεις: α) Νὰ μοιράζεται τὸ νερὸ μὲ τὶς ὥρες γιὰ κάθε στρέμμα. β) Νὰ ποτίζονται τὰ χωράφια ὅλα μαζί κατὰ περιοχές, μὲ ὅλο τὸ νερὸ ποὺ ὑπάρχει, ἀρχίζοντας ἀπ' τὸ Κεφαλόθρυσσο καὶ φτάνοντας ὡς τὴ Βρυτσούλα ἢ τὸν Πλάτανο, χωρὶς νὰ μένει πίσω κανένα χωράφι ἀπότιστο.

Δοκιμαστικά ἀποφασίστηκε ἡ δεύτερη λύση, ποὺ ἔμεινε καὶ ὀριστική ὡς τώρα, χωρὶς νὰ δημιουργηθεῖ ἡ παραμικρὴ ἀνωμαλία ἀπὸ τότε. Τώρα δὲν παρακαλοῦν οἱ κάτοικοι τὸ νεροφύλακα γιὰ τὸν «καταπότη», ἀλλὰ ὁ νεροφύλακας εἰδοποιεῖ τὸν καθένα, ὅτι τὸ νερὸ φτάνει στὸ χωράφι του. Παίρνει «θάλασσα» νερὸ καὶ ποτίζει τὸ χωράφι του σὲ λίγη ὥρα, ποὺ ἄλλοτε τὸ πότιζε σὲ πολλές ὥρες, μ' ἓνα «γραγγίδι» νερό. Τώρα οὔτε «γιατάκια» ὑπάρχουν πιά στὴν Κακοτράχη, οὔτε τὰ δίδυμα πλατάνια χρειάζονται οἱ νεροφύλακες γιὰ νὰ δροσίζονται, γιατί θρίσκονται συνέχεια σὲ κίνηση. Ὁ χώρος μὲ τὰ πλατάνια ἔγινε παιδικὴ χαρὰ καὶ χαίρονται παιχνίδι τὰ παιδιά, ἐκεῖ ποὺ ἄλλοτε ἦταν τόπος «κλαυθμῶνος» γιὰ τὶς γιαγιάδες τους.

Τὸ νερὸ τώρα δὲ σπαταλιέται πιά καὶ ἀποδίδει τὸ ὁμαδικό, κατὰ περιοχές, πότισμα. Τὰ τσιμενταύλακα, ποὺ ἔγιναν τὰ τελευταῖα δέκα χρόνια, θελτίωσαν τὴν κατάστασι ἀκόμα περισσότερο, γιατί δὲ χάνεται τὸ νερὸ ἀπὸ «κόφτρα σὲ κόφτρα». Μόνο ποὺ τελευταῖα ποτίζουν ἀπρόθυμα τὴ νύχτα τὰ γερόντια ποὺ ἀπόμειναν στὸ χωριὸ καὶ τὸ γύρισμα τοῦ νεροῦ μακραίνει σὲ μέρες καὶ τὰ σπαρτὰ διψοῦν.

Αὐτὰ γιὰ τὴν ἱστορία τοῦ ποτίσματος, καὶ ἄς θυμούνται οἱ νέοι σὲ τί πρωτόγονη κατάστασι ζοῦσαν οἱ γονεῖς τους καὶ οἱ παπποῦδες τους, ποὺ πάλευαν σκληρὰ γιὰ νὰ κερδίσουν τὴ μάχη τῆς σοδειᾶς.

Τὰ δυὸ ἱστορικὰ πλατάνια τῆς Κακοτράχης.

“Υστερα ἀπὸ τὸ κάψιμο τοῦ χωριοῦ μας, ὀρθώθηκαν μπροστὰ μας πολλὰ προβλήματα. “Ἐνα ἀπ’ αὐτὰ ἦταν ἡ στέγαση. Τὸ ξεσπίτωμα ἦταν μιὰ δραματικὴ κατάστασι γιὰ μᾶς. “Ἐπρεπε νὰ ἐξοικονομήσουμε τὰ ἀπαραίτητα ὑλικά νὰ ξαναφτιάξουμε τὰ κατεστραμμένα σπιτία μας. Νὰ σκεπάσουμε τουλάχιστον πρόχειρα τοὺς καμένους τοίχους, νὰ στεγάσουμε τὶς φαρμακείες μας, γιὰ νὰ μὴν εἶναι ἐκτεθειμένες σ’ ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως. Πολλοὶ ἀπ’ τοὺς τοίχους αὐτοὺς εἶχαν καταρρεύσει, γιατί μέσα εἶχαν ξυλοδέματα κι ὅταν κᾶκαν, σωριάστηκαν. Κόποι, μόχθοι καὶ στερήσεις πολλῶν ἐτῶν, μέσα σὲ μιὰ στιγμὴ ἔγιναν παρανάλωμα τοῦ πυρὸς ἀπὸ τοὺς Γερμανούς.

Οἱ Καλοσκοπίτες δὲν λιποψύχησαν, δὲν λύγισαν. Ἀγωνίστηκαν σκληρὰ γιὰ νὰ ἐτοιμάσουν τὰ ἀπαραίτητα ὑλικά ποὺ ἀπαιτοῦνταν γιὰ τὴν ἀνοικοδόμησι καὶ πάλι τῶν σπιτιῶν τους. “Ἐτσι χωρίστηκαν σὲ διάφορες ὁμάδες. Δυὸ - τρεῖς ὁμάδες αἰφνης ἀνοῖξαν ἀσθεστοκάμινους, ἄλλες καταπιάστηκαν μὲ τὰ νταμάρια γιὰ τὸ θγάλισμο τῆς πέτρας, ἄλλοι εἰδικοί στὴν ξυλεία ἔβγαζαν καθρόνια, σανίδια, πάτερα κλπ. Δυὸ ὁμάδες ἀνέλαβαν τὴν κατασκευὴ κεραμιδιῶν. Ἡ μία ὁμάδα ἀπ’ αὐτὲς ἀποτελεῖτο ἀπὸ ἔμπειρους κεραμοποιούς καὶ ἡ ὁποία ἄφησε ἐποχὴ μὲ τὴν ἐπιτυχία ποὺ εἶχε στὴν κατασκευὴ κεραμιδιῶν. “Ἀνοῖξε τὸ κεραμοποιεῖο τῆς στοῦ Στεφάν τὸ λιθάδι, κοντὰ στὴ θρύση μὲ τὸ κρῦο νερό. Τὸ κόκκινο ἐκεῖνο χῶμα ποὺ χρησιμοποιήσαν γιὰ τὰ κεραμίδια ἦταν τὸ πιὸ κατάλληλο. Τὰ κεραμίδια ποὺ ἔβγαλαν ἦταν καλοφτιαγμένα καὶ μεγάλῃς ἀντοχῆς. Ἡ δεύτερη ὁμάδα ἀποτελεῖτο ἀπὸ νεαροὺς ἡλικίας 20—28 ἐτῶν, ἡ ὁποία ἔφτιαξε τὸ κεραμοποιεῖο τῆς στοῦ «Στρογγυλὸ» στὴν ἄκρη τοῦ χωραφιοῦ τοῦ μακαρίτη τοῦ μπάρμπα Θανάση (Τσιαμτσιούρη), τὸν ὁποῖο ἐκτελέσανε οἱ Γερμανοὶ στὴν Τυθλοπίττα. Στὴν ὁμάδα τούτῃ μετεῖχαν οἱ ἐξῆς: Ὁ μακαρίτης Εὐθύμιος Ε. Τσίγας, ὁ Ἰωάν. Βάρσος, ὁ Παναγ. Μώρης, ὁ Δημήτρης Κόλλιας (Καραμητράκος), ὁ Χαράλαμπος Ἀνδριτσόπουλος, ὁ Γεώργ. Λευκαδίτης (μερακλῆς), τὸν ὁποῖο πολλές φορές ἀντικαθιστοῦσα ἐγώ. “Ἐκεῖ λοιπὸν στοῦ Τσιαμτσιούρη τὸ χωράφι φέραμε τὸν μακαρίτη τὸν μπάρμπα Γιάννη Δανιήλ (Λιούγκα) καὶ μᾶς ἔφτιαξε τὸν φούρνο τοῦ κεραμιδαριοῦ μας σὰν εἰδικὸς ποὺ ἦταν.

Τὸ σκληρὸ καὶ μαῦρο ἐκεῖνο χῶμα δὲν ἦταν καὶ τόσο κατάλληλο γιὰ κεραμίδια, μᾶς پاίδευε πολὺ κατὰ τὸ ζύμωμα τῆς λάσπης στὴ γούρνα. Γιὰ νὰ ἐτοιμασθῇ ὁ πηλὸς γιὰ τὸ καλούπι χρειάζοταν σκληρὴ καὶ πολὺ κοπιαστικὴ δουλειά. “Ἐμεῖς ἤμασταν ὄχι μόνο ἄπειροι, ἀλλὰ εἶχαμε τέλεια ἄγνοια ἀπὸ τὴν τέχνη τοῦ κεραμοποιοῦ. Γιὰ μᾶς τοὺς νεαροὺς ἦταν φυσικὰ μιὰ δοκιμασία. Κι’ ὅμως ριχτήκαμε μὲ σθένος καὶ μὲ ζῆλο στὴ δουλειά ἀποφασισμένοι νὰ φτιάξουμε ὅπωςδὴποτε κεραμίδια. Ἡ δουλειά ἀρχίζει ἀπὸ τὰ χαράματα καὶ τελεῖανε ὅταν σουρούπωνε. Κάναμε καταμερισμὸ ἐργασίας κι’ ὁ καθένας ἤξερε τὴ δουλειά του. “Ἐνας ἔσκαβε νὰ θγάλη τὸ χῶμα ποὺ χρειαζόταν κι’ ἓνας ἄλλος τὸ κοσκίνιζε. Δυὸ ξυπόλητοι δουλεύανε τὴ λάσπη μὲ τὰ πόδια τους μέσα στὴ γούρνα. Ὁ πέμπτος μετέφερε τὸν πηλὸ στὸν καλουπιέρη. Ὁ ἕκτος ἦταν ὁ καλουπιέρης, εὐκίνητος καὶ πολὺ σβέλτος. Τὰ χέρια του πῆγαιναν μηχανή. “Ἐκοβε τὰ κεραμίδια καὶ τ’ ἀπλώνε στὸ ἄλωνα. “Ἐτοιμάσθηκε ἡ πρώτη φουρνιά. “Ἡρθαν κι’ ἄλλα μέλη ἀπὸ τὶς οἰκογένειές μας μὲ τὰ ζῶα, καὶ μᾶς βοήθησαν νὰ φέρομε τὸ ἀπαιτούμενο «κλαρί» ἀπὸ τὴν πλαγιά τῆς Λειρι-

Κ Ε Ρ Α Μ Ι Δ Α Ρ Ι Ο

Τοῦ ΦΑΝΗ ΛΕΥΚΑΔΙΤΗ

τσας, γιὰ νὰ κάψουμε τὸ φοῦρνο, γιὰ τὸ ψήσιμο τῶν κεραμιδιῶν.

Κάψαμε τὸ φοῦρνο, ὅσο μᾶς εἶπαν οἱ «εἰδικοί». Κατόπιν θγάλαμε τὰ κεραμίδια καὶ τὰ τοποθετήσαμε σὲ ὁμορφες ντάνες στὸ ἀλωνάκι τοῦ κεραμιδαριοῦ. Κατόπιν θὰ ρίχναμε κλήρο ποιὸς θάπαιρνε τὰ πρῶτα κεραμίδια. "Εξάφνα μαῦρα σύννεφα σκέπασαν τὴ Λειρίτσα καὶ τὸ ξεροβοῦνι. Μπουμπούνιζε καὶ οἱ ἀστραπὲς αὐλάκωναν τὸν οὐρανό. "Αρχισαν νὰ πέφτουν οἱ πρῶτες χοντρές σταλαματιές. Σιγά-σιγά ἡ μπόρα δυνάμωσε. Τρέξαμε ὅλοι νὰ ἀπαγκιάσουμε κάτω ἀπὸ τὸ χαγιάτι τοῦ μακαριτῆ μπάρμπα Θανάση. Κράτησε ἀρκετὴ ὥρα ἡ δυνατὴ βροχὴ. Κατέβασαν τὰ ρέματα. Γύρω ἀπὸ τὸ κεραμιδαριὸ μᾶς σχηματίσθηκαν ἀπὸ τὴν πλημμύρα αὐλάκια. "Όταν σταμάτησε ἡ καταιγίδα, πήγαμε στὸ κεραμιδαριὸ μᾶς καὶ τὸ θέαμα ποὺ ἀντικρύσαμε ἦταν συγκλονιστικό. Μείναμε ἀναυδοί. "Εκτὸς ἀπὸ τὰ φρεσκοκομμένα κεραμίδια, ποὺ ἐξαίτιας τῆς βροχῆς εἶχαν κολλήσει στὴ γῆ καὶ καταστράφηκαν — ἄλλωστε αὐτὰ ἦταν ἀκόμα λάσπη καὶ ἐπόμενο ἦταν ἡ βροχὴ νὰ τὰ πολτοποιήσει — εἶχαν καταστραφῇ καὶ ὅλα τὰ ψημένα. Τὰ κεραμίδια ποὺ θγάλαμε ἀπὸ τὸ φοῦρνο καὶ ποὺ πανηγυρίζαμε γιὰ τὴν ἐπιτυχία μᾶς, εἶχαν τελείως καταστραφῇ. Δὲν ἀντέξαν στὴν δαρτὴ βροχὴ. "Όπως τὰ εἶχαμε τοποθετήσει σὲ ντάνες στὸ ἀλῶνι, διαλύθηκαν κι ἐγίναν λάσπη. Δοκιμάσαμε ἀφάνταστη πίκρα καὶ στενοχώρια ἀντικρύζοντας τοὺς κόπους μᾶς, τὸν ἰδρώτα μᾶς καὶ τὸν ἀγῶνα τῶσων ἡμερῶν νὰ καταστρέφεται. Τὰ κεραμίδια ποὺ φτιάξαμε γιὰ νὰ σκεπάσουμε τὰ σπίτια μᾶς ἢ πρῶτη βροχὴ τᾶκανε πάλι λάσπη. "Εγίναν μιά μάζα, πηλός. Δὲν ἀπελπιστήκαμε, δὲν ἀπογοητευθήκαμε, δὲν χάσαμε τίς ἐλπίδες καὶ ἐπρεπε νὰ τὸ βροῦμε. Οἱ «εἰδικοί» δισπίστωσαν ὅτι ἐπρεπε νὰ κάψουμε τὸ φοῦρνο 24 ὥρες ἀκόμα κι ὅτι θιαστήκαμε καὶ τὰ θγάλαμε ἄψητα. Ριχτήκαμε πάλι μὲ θάρρος καὶ πείσμα στὴ δουλειά, ἀποφασισμένοι νὰ θγάλουμε κεραμίδια μὲ κάθε θυσία γιὰ νὰ σκεπάσουμε τὰ σπίτια μᾶς καὶ τοὺς βοηθητικούς χώρους γιὰ τὰ ζῶα καὶ τοὺς ζαῖρέδες τους. Δὲν ἔλειπαν ὅμως καὶ τὰ εἰρωνικά σχόλια, τὰ πειράγματα καὶ τὸ μαῦρο χιοῦμορ, ἀπὸ ὀρισμένων.

"Ενας αἰφνης μᾶς συμβόλευε ὅτι, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, ὅταν σκεπάσουμε τὰ σπίτια μᾶς μὲ τὰ κεραμίδια τῆς παραγωγῆς μᾶς, νὰ θάλουμε γιὰ σιγουριά ἐπάνω ἀπ' αὐτὰ πισσόχαρτο, ὥστε νὰ προστατεύονται ἀπὸ τὴ βροχὴ, γιατί ὑπάρχει φόβος, ἂν βραχοῦν, νὰ γίνουν πάλι λάσπη καὶ τότε θὰ ἀναγκασθοῦμε μέσα στὸ χειμῶνα νὰ τὰ πετάξουμε μὲ τὰ φτυάρια κάτω. "Αλλος πάλι, πιὸ ὀξυδερκὴς ἀπὸ τὸν πρῶτο, μᾶς ρωτοῦσε ἂν, ἐκτὸς τῆς κατασκευῆς κεραμιδιῶν, σκεπτόμαστε νὰ καταπιαστοῦμε καὶ μὲ ἄλλα... καλλιτεχνικά εἶδη ποὺ κατασκευάζονται μὲ πηλό. Τότε, θὰ μπορούσαμε νὰ μετᾶσχουμε κι ἐμεῖς στὴν προσεχῇ ἔκθεση ἀγγειοπλαστικῆς καὶ κεραμικῆς τέχνης! Σὰν ἐρασιτέχνες, διεκδικώντας τὴν πρῶτη θέση.

Τὸ «δούλεμα» καὶ ἡ εἰρωνεία γιὰ τὴν πρῶτη ἀποτυχία μᾶς δὲν μᾶς ἐπηρέασαν, δὲν κλονίσθηκε τὸ ἠθικὸ μᾶς. Τουναντίον, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐμπειρία αὐτῇ, ἤμασταν πιὸ προσεκτικοὶ καὶ πιὸ ἐπιμελεῖς στὴ δουλειά μᾶς. Δὲν ἄργησαν τὰ πρῶτα λαμπρὰ ἀποτελέσματα. "Η δεύτερη φουρνιά εἶχε ἐπιτυχία χωρὶς προηγούμενο. Τὰ κεραμίδια μᾶς ἦταν θαυμάσια, δὲν ἦταν

δυνατὸ νὰ γίνουν καλλίτερα. Πολὺ στερεά, ἀντοχῆς, καὶ καμπάνιζαν σὰν τὸ μαντέμι. Τὸ γεγονὸς τοῦτο τὸ διασκεδάσαμε χορεύοντας μὲ τὸ κλαρίνο τοῦ Μερακλή στὸ ἀλῶνι ὅπου ἀπλώνουμε τὰ κεραμίδια. Μὲ ζήλο καὶ δραστηριότητα ἄρχισε ἡ τρίτη φουρνιά. Εἶχαμε τόση καλλιτεχνικὴ διάθεση, ποὺ ὀρισμένοι ἀπὸ μᾶς σχηματίζαμε σκίτσα ἐπάνω στὰ ἄψητα κεραμίδια. "Ο Μήτσος Κόλλιας (Καραμητράκος), Διευθυντῆς τώρα στὸν ΟΣΕ, πιὸ εἰδικὸς καὶ μὲ ταλέντο, σχηματίζε καὶ στίχους τοὺς ὁποίους διαθάζουμε τώρα ποὺ εἶναι χαραγμένοι ἐπάνω στὰ κεραμίδια καὶ γελάμε. Βγάλαμε πολλὰς φουρνιὲς κεραμίδια, γερὰ καὶ ἐπιτυχημένα, ποὺ οἱ «εἰδικοί» ἔμειναν κατὰπληκτοί. Κρατήσαμε ὅσα μᾶς χρειάζονταν καὶ τὰ ὑπόλοιπα τὰ ἀνταλλάξαμε μὲ διάφορα ἄλλα ὑλικά ποὺ μᾶς ἔλειπαν, ὅπως ἀσθέστης, ξυλεῖα κλπ. Μεταξύ μᾶς ὑπῆρχε ἀμοιβαία ἀγάπη καὶ ἐκτίμηση καὶ τὰ προβλήματα, τὰ ἐμπόδια καὶ οἱ δυσκολίες ποὺ προέκυπταν, τὰ ἀντιμετωπίζαμε ὅλοι μαζὶ ἐνωμένοι μὲ προθυμία καὶ σθένος. "Εξ ἄλλου, ἀφοῦ εἶχαμε τὰ ἴδια δικαιώματα, εἶχαμε καὶ τίς ἴδιες ὑποχρεώσεις. Οἱ Καλοσκοπίτες ὅλοι εἶχαν ἐφοδιασθῇ τὰ ἀπαραίτητα ὑλικά. Τὸ καλοκαίρι τοῦ '44 τὸ χωριὸ μᾶς ἀπ' ἄκρη σὲ ἄκρη ἦταν ἓνας οἰκοδομικὸς ὄργασμός. Σκέπασαν τὰ σπίτια τους καὶ τοὺς βοηθητικούς χώρους τους ποὺ ὁ θάρβαρος κατακτητῆς εἶχε κάψει. Κι' ὁ χειμῶνας τοὺς θρῆκε ὅλους στεγασμένους.

"Ο ἐχθρὸς εἶχε καταστρέψει σπίτια καὶ νοικοκυριά ποὺ γιὰ νὰ γίνουν, οἱ γονεῖς μᾶς ἀγωνίστηκαν, ὑπέφεραν, στερήθηκαν καὶ κοπίασαν ἐπὶ πολλὰ ἔτη. Μέσα σὲ μιά στιγμή ἐγίναν ὅλα στάχτη. Δὲν μᾶς ἔλειψε, καὶ στίς πιὸ δύσκολες στιγμὲς ἀκόμη, τὸ θάρρος μᾶς, τὸ κέφι καὶ τὸ καλαμπούρι μᾶς. "Η συνεργασία μᾶς ὑπῆρξε ὑποδειγματικὴ καὶ ἀδελφικὴ, θὰ μᾶς μείνῃ δὲ ἀλησμόνητη σ' ὅλη μᾶς τὴ ζωὴ. Κατὰ τὴ γνώμη μου, ποτὲ ἄλλοτε τὸ χωριὸ μᾶς δὲ γνώρισε τέτοια οἰκοδομικὴ δραστηριότητα.

*Απὸ τὴν οἰκοδομικὴ δραστηριότητα τοῦ χωριοῦ μᾶς: "Ο Γιάννης Βάρσος χτίζει τὸ σπίτι τοῦ Πολύκαρπου Γεωργίου.

ΤΑ ΜΑΓΚΑΝΑ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΞΟΥΛΑΣ

Του ΕΥΘΥΜ. Ν. ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

‘Αποϊ: κεί σαπάν’ που μᾶς τ’ράει ἡ θειά Ξούλα, μᾶς στέλν’ αὐτόνου τοῦ γράμμα.

«Μαρέ σεῖς π’γράφιτι αὐτὴν τῇ θημερίδα, τ’ «Γκουκουβίστα» ντέ που οἱ γραμματ’ζμέν’ τῇ θέλ’νι «Καλουσκουπή» θ’ ἀκούσιτι τί θά σᾶς κρίνου ἢ θά πάρου τοῦ ξιθάλ’ κὶ θά σᾶς κάμου τοῦ κιφάλ’ «άντιντέ».

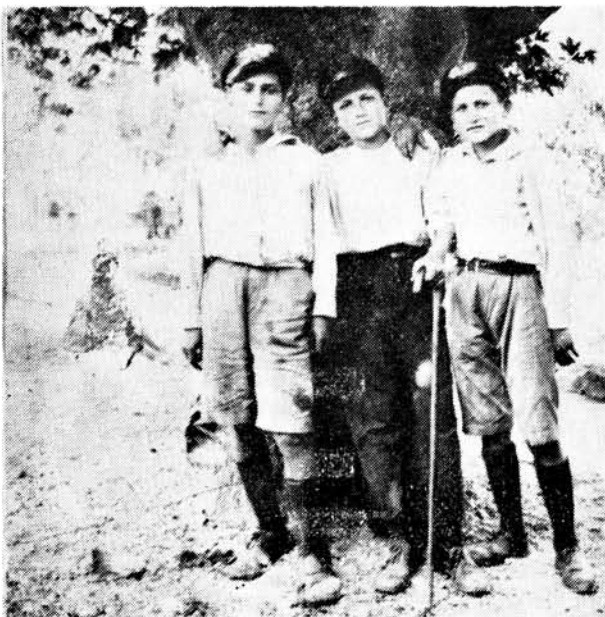
Μαρέ σεῖς, πῶς σᾶς τ’ ἄφ’κα τοῦ χουργιό οὐόταν ἄπλουσα τ’ν ἀρίδα μ’ ἰδῶ σαπάν κὶ πῶς τοῦ φκιάσαι, ντίπ κατὰ ντίπ ἀγνώργου; Ποῦ ἀκούσ’κι μαρέ ἡ Κουκουβίστα νά μὴν ἔχ’ νιρὸ τώρα π’ δὲν ἔχ’ κόσμου; Ποῦ ἀκούσ’κι νάχιτι φῶτα ἀκόμα κὶ σὰ καλντιρίμνια, νάχιτι ‘φτουκίν’τα ἀντὶ γιὰ γ’μάργια κὶ νά μὴν ἔχιτι νιὰ στάλα νιράκ’ τ’ Θιοῦ νά τὰ πουτίσι;

Σάμπους λάλ’σαι κατὰ ντίπ μὶ τοῦ μπουλιτισμό σας κὶ φκιάσαι στέρνες ξαργοῦ νά μαζεῦιτι τοῦ νιρὸ κὶ σᾶς ὁμ’ναν μοναχὰ τὰ τσιμέντα. Κὶ σεῖς μαρὴ ν’κουκυράδεις, τί φκιάνιτι μὲς στὰ σπίτια σας τὰ καλά; Ποῦν’ οἱ φούρνους; Ποῦν’ τὰ λατσούδια, νά τὸν κάψιτι; Ποῦν’ οἱ προουθένις κὶ οἱ σταχτοκουλοῦρις νά ταῖσιτι τ’ς ἀντρίς κὶ τὰ χαϊθάνια σας; Καρτιράτι σταυρουχειριασμένες μπρουστά στοῦ χαζουκούτ’ πότι. Θαρθεῖ οὐ Κουλύρ’ς ἀπ’ τ’ Λαμία νά σᾶς φέρ’ ἔτ’μου ψουμὶ, τσαγκ’σμένου κὶ μπαγιατ’κου. “Αντι τσακ’στήτι κάψ’τι τοῦ φούρνου, βγάλτι κανιὰ θυταλιά, θάλτι ἀπάν’ κὶ θουστίνια κὶ πέσιτι:

«Φαει κὶ κλώτσα νύφ’ κὶ μὴ ντρέπισι».

‘Αμ τί νά ἱποῦ γιὰ τὴν ἱκκλησιὰ π’θάλατι τσ’ χουγιάστρις κὶ καθέσι ξαπλουμέν’ στοῦ κριθάτ’. “Αδεια ἡ ἱκκλησιὰ κὶ μοναχὸς τ’ οὐ παπάς κὶ οἱ ψαλτάδεις

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

Οἱ χωριανοὶ μας Γιώργης Μαργαρίτης, Δημ. Π. Κόλλιας, Ἰωάννης Εὐθ. Χαμηλὸς σὲ μιά ἀναμνηστικὴ φωτογραφία τοῦ 1934, μαθητὲς τότε τοῦ Γυμνασίου. (Τὴ φωτογραφία μᾶς τὴν ἔδωσε ἡ Εὐσταθία Βοξαλίδου - Χαμηλοῦ).

νά λέν τοῦ «Κυργιαλέησουν» μπρουστά στὰ μιγάφουνα λὲς κὶ λειτουργοῦν μπρουστά σὶ χ’λιάδεις κ’στιανούς.

Γέμ’σαι τοῦ ντόπου τσιμέντου, φκιάσαι καλὸ χουρουστάσ’ κὶ δὲν ἔχιτι ἓνα νταούλ’, ἓνα κλαρίνου, νιὰ καραμούζα νά φέριτι νιὰ γυρθουλιά. Κάθισι στοῦ μαγσζὶ κὶ ἀνοί’τι κείνου τοῦ καταραμένου τοῦ κουνσιρβουκούτ’, τ’ν ντηλιόρας’ λέου, κὶ χαζεῦιτι μὶ τὰ τριλά κὶ ἱβρουπαϊκὰ τὰ τραγούδια κὶ τ’ς χορούς κὶ δὲν ξέρ’ κανένας νά σ’κώσ’ τοῦ πουδάρ’ μάειδι γιὰ ἓνα τσάμ’κου. Βάνιτι μαρ’σεῖς τοῦ ‘λιχτρικοῦ πλυντήργιου γιὰ τὰ σκ’τιά σας κὶ δὲν τὰ φουρτώνισι: στοῦν ὦμου, νά πᾶτι σακάτ’ στοῦ ρέμα μὶ τοῦ γάργαρου νιρὸ, νά ν’φτῆτι κὶ νά πλύνιτι τὰ ἔτ’μα ρούχα, λὲς κὶ χάθ’κι οὐ ἀργαλειὸς κὶ τὰ σπάρτα νά τὰ ξάνιτι στοῦ λανάρ’ νά φκιάσιτι καλὰ σκ’τιά, παρὰ μ’ φουράτι κείνα τὰ ἱρμαδιακὰ τὰ «νάυλου» κὶ γιμίζ’ τοῦ κουρμὶ σας σφυριά κὶ ξυέσιτι σάν τὰ γ’μάρια πάν’ στὰ θάτα.

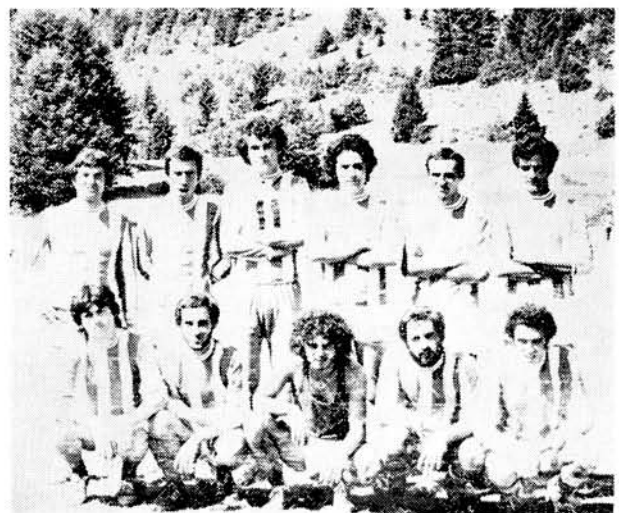
Τ’ ἀκοῦτι μαρέ ἢ μπὰ κὶ λάλ’σαι οὐλ’ ἀντάμα κὶ θέλιτι διάθασμα; “Αν δὲ θάνιτι μυαλὸ ν’ ἀφήκιτι τοῦ νιράκ’ νά τρέχ’ ὅπους τῶκαμι οὐ Θεός, θάνου τοῦν Καραμπέτσου νά σᾶς διαθᾶσ’ ἀλειτούργητ’.

“Αντι τώρα νά ξαπουστάσιτι κὶ θά τὰ μεταειποῦμι. Καὶ μὴν τ’ ἀστουχήσιτι. Κείνου τοῦ κινούργιου τοῦ νικρουταφείου, τοῦ κάματι σάμπους νᾶν’ περ’θὸλ’ σὶ πλουσιόσπ’τα τ’ς ‘Αθήνας. Μὶ τί χῶμα θά σκιπάσιτι, μαρέ, τ’ς πιθαμέν’ς οὐόταν τ’ς θάνιτι μὲς στοῦ τσιμέντου. Τοῦ Βαγγέλιου λέει: «χοῦς ἦν καὶ εἰς χοῦν’ ἀπελεύσεται». Ποῦ τὸ εἶδατι γραμμένου, δῶ σαπάν’ στὰ θ’νὰ τ’ς πιθαμέν’ς νά τ’ς χώνουν μὲς στοῦ τσιμέντου;

‘Ιγ’ὺ σᾶς ἔκρινα νιὰ θουλά κὶ ἀμαρτία δὲν ἔχου.

Καμιτι ὅπους σᾶς θουλεῖ. ‘Ιγὼ σᾶς χιριτάου πεισμουμέν’.

‘Η θειά σας ἡ Ξούλα
Καὶ γιὰ τὴν ἀντιγραφὴ
ΘΥΜΙΟΥΣ ΜΠΟΥΚ’ΒΑΛΑΣ

‘Η ἀθλητικὴ μας ὁμάδα, οἱ ἐπιτυχίες τῆς ὁποίας σημειώνονται στὴ σελίδα 153.